

Redactie
en Administratie
Keizersgracht 234
TELEFOON 43304

Hoofdredacteur:
Arthur Tervoren

Abonnementsprijs :

Per week 12¹/₂ cent; Per
kwartaal f 1.62⁵ bij voor-
uitbetaling (p. post. ook
voor Ned. Indië, f 1.75).

Voor het overige buitenland
porto extra.

DE STAD

AMSTERDAM

WAARIN NOORD-HOLLAND IN WOORD
OPGENOMEN EN BEELD

Voor
Advertentiën

wende men zich tot

WERFKRACHT

INSTITUUT VOOR
COMMERCIELE
PROPAGANDA

Nassaulaan 49 te Haarlem

Tel. 14040

of tot de
administratie van dit blad.

De Schermer Harddraverij Vereeniging

heeft, ter gelegenheid van de kermis te Stompetoren, aldaar een internationale handicap-draverij gehouden. Als een typische foto van deze draverijen geven wij hier een moment uit den strijd tusschen „Mignon” (links) en „Barones” (rechts).

Persil blijft Persil

Deze Woorden, uit der Huisvrouwen mond, bewijzen de groote voor-
liefde voor dit eenige Zelfwerkend Waschmiddel

Fabrikante: Henkel & Cie. A. G., Düsseldorf. Vraagt gratis broch. „De Reiniging der Wasch” b. d. Eenige Imp. E. Ostermann & Co., A. d. Am.

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
**bloedarmoede, bleekzucht,
malaria, gebrek aan eet-
lust, enz.**

Men lette op den naam „Dr. H. NANNING“
buiten op de roode doos en op de flacon.

Prijs f 1.30

De gedecoreerde strooibus „SCHURA“
van de Glimfabriek heeft den dubbelen
inhoud van de in den handel zijnde car-
tonnen kokertjes en kost hetzelfde.

Oplossing **RAADSEL ?**
van het

Geen cadeaux, die Ge zelf duur betaalt !
Onze bus kan bovendien telkens
opnieuw gevuld worden.

Doorzitten

bij Wielrijders,
een door de zon Verschroeiende Huid,
Schrijven en Smetten, verzacht en
geneest men met **PUROL**

Bij Apoth. en Drogisten

The American Worldtophone

(als tekening)

De wereld kent geen betere, met
20 nummers (10 platen)
f 5.— per maand.

Vraagst gramofooncatalogus No. 167
Elk goed bekend fabrikaat wordt in
Huurkoop geleverd.

N.V. HEES & Co, Delft
Fabriek van Muziekinstrumenten

Model A
f 100

WAAROM IETS ANDERS DAN DE PRIMA

Engelsche

DUNLOP RIJWIELBAND

voor **f. 4.50**

J. BOOTSMA & Co

Keizersgracht 776 - Amsterdam
Agentuur en Commissiehandel

SEDERT 1700 HET ORIGINEELE RECEPT

HET JUWEELINKISTJE.

Edele jonkvrouwe, veel heb ik rond-
gezworven over het rond der aarde ;
veler heeren landen heb ik bezocht ;
tresoren van zeldzame en kostbare
dingen heb ik bijeenvergaard, die ik
medegebracht heb in dezen schrijn.
Doch het kostbaarste juweel, dat hij
bevat, is dit, hetwelk ik het waag
thans in Uw handen neer te leggen,
n.l. het verfrisschende en opwekkende
welriekend water, vervaardigd door
de zoo langjarige ervaring van den
vermaarden toovenaar te Keulen,

Met het roode

handelsmerk

*Johanne Maria Parina
gegen über dem Jülichs-Platz*

20 Winkels. — 150 depôts.

CHRISPIJN'S WIJNHANDEL

Rechtboomsloot — A'dam

Heerlijke Samos f1.- p. fl.

Goede Wijn is Levensvreugde.

GIST IS LEVEN

OVERWERKT ?

Irving's Gistlaminetabloten

Snelwerkend.

Bij elke Apotheek
of Drogist.

Meer dan
25000 Getuigschriften.

Wacht U voor namaak !

Vraagt uitsluitend
„Irving's Gist-Tamine“
in gele verpakking.

Prijs f 0.75, f 1.50, f 2.50
en f 6.—.

WONINGBUREAU „SCHEMA“

Kon. Wilhel-
minalaan 477

Verhuur
Verkoop
Assurantie
Hypotheek

Incasso's, Administraties

Goed-koop

en goed

Electro-Ingenieurs-Bureau

Metselaar

Rijksstraatweg 28

VELSEN

RADIO

Mijnhardt's tabletten

Hoofdpijn 60¢

Zenuw 75¢

Laxeer 60¢

Maag 75¢

Staal 90¢

Bij Apoth. en Drogisten.

VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren
en Beambten. —
Geen rente, noch
kosten vooruit.

Coulante voorwaarden

CENTR. CREDIET-
EN SPAARBANK

te Amsterdam

Keizersgracht 302-304

Redactie
en Administratie:
Keizersgracht 234
TELEFOON 43304
Hoofredacteur:
Arthur Tervooren

ABONNEMENTSPRIJS:
Per week 12½ ct.; Per kwartaal
f 1.62½ bij vooruitbetaling (p. post
ook voor Nederl. Indië f 1.75).
Voor het overige buitenland:
porto extra. Losse nummers 15 ct.
VOOR ADVERTENTIEËN
wende men zich tot „Werfkracht”,
instituut voor commerciële propa-
ganda, Nassaulaan 49. Tel. 14040
Haarlem, of tot de administratie
van dit blad.

DE STAD

AMSTERDAM

WAARIN NOORD-HOLLAND IN WOORD
OPGENOMEN EN BEELD

Al onze abonne's zijn
Gratis verzekerd
tegen ongelukken

(uitkeeringen f 2000, f 600,
f 300, f 60, f 30), welke den
geabonneerden overkomen
in- en buiten de uitoefening
van hun beroep, vermeld
in onze polisvoorwaarden,
die op aanvraag worden
toegezonden

Aangifte van een ongeval
moet, op straffe van verlies van
alle rechten, geschieden bin-
nen 3 dagen na het ongeval

De nieuwe 2-motorige Fokker der K.L.M. gevallen

Maandagmorgen om acht uur steeg de K.L.M.-piloot E. van Dijk met den mecanicien Brunklaus en negen passagiers in de twee-motorige H.-N.A.D.U. op het vliegveld te Croydon op voor de gewone vlucht naar Schiphol. — Nog geen tien minuten was het toestel, dat sedert twee maanden op de lijn Amsterdam—Londen dienst doet, onderweg, toen plotseling de stormwind het richtingsroer van het toestel afbrakte, zoodat de machine onbestuurbaar werd. De piloot wist echter zoo kranig te manoeuvreren, dat het toestel vlak bleef liggen en dus ook, bij de noodlanding op een landgoed bij Sevenoaks, die moest volgen, vlak op den grond, zij het dan ook met een harden klap, neerkwam. Helaas stond het heuvelachtige terrein, waarop de landing plaats had, vol boomen en werd een daarvan door het toestel geraakt, zoodat een der motoren werd losgerukt en op den mecanicien viel, die er door verpletterd werd. Van de negen passagiers bleven er twee geheel ongedeerd; de zeven overigen en de piloot kregen slechts onbeteekenende snijwonden. — Hierboven een foto van den piloot van Dijk bij de ruïne van zijn toestel. Links de boom, waartegen het botste.

BERNARDO SIGAREN

De nieuwe twee-motorige Fokker der K.L.M. gevallen

In aansluiting aan de foto op onze titelbladzijde, hier nog een foto van het wrak van de H.N.A.D. U., onder bewaking van de politie.

En hier het afgerukte richtingsroer.

De Verdwijning van Philip Black

VRIJ NAAR HET ENGELSCH VAN FLORENCE WARDEN

DOOR JOS. P. H. HAMERS

Je bent een ondeugend kind, Neta, een zeer ondeugend kind. Je had hier eigenlijk niets te maken. Ik zal je niet vragen, door welke middelen je er in geslaagd bent, mij te vinden. Ik sta verbaasd over je scherpzinnigheid, maar zal daarover verder zwijgen. Wees nu een lieve, kleine Neta, zooals je altijd geweest bent en doe me nu één genoegen: ga hier vandaan en zwijg over hetgeen je hier gezien hebt. Je zult dit zeker doen, als ik je zeg, dat mijn belangen er mee gemoeid zijn."

Agneta zag hem uitvorschend aan.
„O," riep ze uit, „je bent bang voor iets, je bent bang dat iemand je hier ontdekt."

„Nu, en als dit zoo eens was, wat dan nog?"
Ze zweeg en keek voor zich, naar den grond; ze wilde iets bedenken waardoor ze hem kon dwingen, haar z'n vertrouwen te schenken.

Maar Philip verbrak het stilzwijgen en vroeg op heel anderen toon:

„Natuurlijk weten ze bij je thuis niet, dat je hier bent?"
„Nee, ze weten niet beter, of ik ben bij onze nichten in Scarborough."

„Wat zei Auckland, toen hij ontdekt had waar ik was?"
Neta bloosde op deze vraag; Philip glimlachte toen hij dit zag.

„Ik denk," zoo ging hij voort, „dat hij er het ergste van dacht."

„Nee, nee, maar hij wist dat je je verborgen hield."

„Dat is zoo; ik houd me ook verborgen."

Agneta keek hem vrijmoedig aan.
„Maar ik weet, dat je je niet behoeft te verbergen; dat je niets gedaan hebt waarover ge je behoeft te schamen, niets."

„Denkt Auckland er ook zoo over?"

„Wel, wat komt er dat op aan? Bedenk wel, dat de menschen het vreemd moeten vinden, als je alle moeite doet, om je te verbergen en een gefingeerde naam draagt."
„Volkomen juist; en jij blijft er bij Agneta, nu je het een en ander weet en gezien hebt, nu je weet, dat je broer, die ouder en verstandiger is dan jij, er anders over denkt, dat ik niets misdaan heb en dat dit aannemen van een valschen naam, alleen een onschuldige aardigheid is?"

Agneta's lief gezichtje betrok.
„Ik weet niet wat ik er van denken moet; ik weet alleen, omdat ik je ken, dat je niet iets gedaan kan hebben wat slecht is."

Een glans van innige vreugde verlichtte z'n ernstig gelaat; hij kwam een paar schreden nader. Maar spoedig had hij z'n ontroering bedwongen, zag haar vriendelijk aan en zeide:

„Wat ben je toch lief, Neta; ofschoon we elkaar niet meer zullen ontmoeten, moet ik je dit toch zeggen. Je bent het type van een eerlijke, hoogstaande vrouw, zonder grillen of kuren en oprecht, je hebt niets van de gebreken van het gros der vrouwen."

Zij was door deze loftuiting half geveleid, half ontstemd.
„Ik houd niet van menschen, die ik niet ten volle kan vertrouwen," antwoordde ze fier; „ik moet iemand geheel kunnen vertrouwen of in 't geheel niet."

„Ik weet het; ik kan geen gebrek in je vinden."

„Waarom vertrouwt je mij dan niet, als ik je ten volle vertrouwt?"

Er was angst in den blik, waarmee hij haar aanzag.

„Je dwingt me er toe, welnu, ik zal het je dan zeggen. Ik kan niet van je vergen, de partij voor mij op te nemen, omdat, als ik dit deed, ik je het grootste leed zou aandoen, dat mogelijk is. Ik zou dan de oorzaak zijn, dat je hart misschien van verdriet zou breken."

Zij was scherpzinnig genoeg om z'n bedoeling te begrijpen. Met haar verstandige oogen keek ze hem aan, in z'n donker gelaat en antwoordde:

„Je bedoelt, dat je in gevaar verkeert en dat je dit gevaar alleen moet trotseeren."

Hij zag haar verrast aan; blijkbaar had ze goed geraden.
„O," riep ze uit op zegevierenden toon; „je ziet wel, dat ik er achter ben."

„Je hebt een uitstekend, vrouwelijk verstand."

„Ik weet nu ten minste dat je in gevaar verkeert en dat je van mij los wilt maken om alleen in het gevaar te staan."

„En als dit nu eens zoo was, zou ik dan geen gelijk hebben? Het gevaar zou er niet minder om worden, als we bij elkaar bleven."

„Is dit altijd je meening geweest?" vroeg ze dringend.

„Nee."

„Je dacht er dus zoo nog niet over, vóór je Rock-Hall verliet, vóór de komst van je oom?"

Zij las op de uitdrukking van z'n gelaat, dat zij op het juiste spoor was.

„Ik heb er niet altijd zoo over gedacht," antwoordde hij, ontwikkend.

„Ben je bang voor je oom?" vroeg Agneta weer.

„Het komt er niet op aan voor wie ik bang ben of niet,

zie, daar komen meerdere menschen uit het dorp, die mij kennen en die ik ken. Het beste wat je doen kunt, is naar je broer terug te keeren; en dan weg te gaan en niet meer aan mij denken. Dat is het eenige wat gedaan moet worden; het eenige."

Agneta onderdrukte een snik.
„Vaarwel," zei ze.

Zij boog zich voorover, om hem gelegenheid te geven haar te kussen. Maar hij durfde dit niet te doen. Hij hield haar hand eenige oogenblikken in de zijne geklemd, kustte die eerbiedig, en liep met haastige schreden de open vlakke in, naar de plek, waar hij zijn paard vastgebonden had.

Met tranen in de oogen zocht Agneta beschutting onder de boomen van de laan aan haar rechter kant en sloeg snel de richting in van het dorp.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

ALS EEN SLUIPENDE KAT.

Het was vijf uur in den namiddag, toen Agneta het landhuisje bereikte, waarin zij en haar broeder hun intrek hadden genomen, waar ze vernam, dat hij uit gegaan was om haar op te zoeken. Juffrouw Biggin wees de richting aan, die hij ingeslagen had, en daaruit maakte het jonge meisje op, dat Auckland had begrepen, dat zij weer in de buurt van Hare-Place was gegaan.

Ofschoon Agneta zeer verdrietig gestemd was, kon zij toch een glimlach niet weerhouden bij de gedachte aan het dwaze avontuur dat ze ondernomen hadden: zij op zoek naar Philip en Auckland op zoek naar haar, terwijl

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Mevrouw Black woont met zoon en dochter op een landhuis. In de buurt van mevrouw Black wonen lord en lady St. Gowan, ook met zoon en dochter. Tusschen beide families bestaat sinds jaren een vriendschappelijk verkeer. Philip Black is op Agneta St. Gowan en Auckland St. Gowan is op Margaretha Black verliefd. Er komt een heer in 't dorp die inlichtingen over mevrouw Black vraagt en haar een bezoek brengt. Dit bezoek is haar zeer onwelkom. De vreemdeling, zekere Sir Robert Kerslake, wil ook Philip Black spreken. Philip gaat naar het salon, maar als hij daar komt, is de vreemdeling verdwenen.

Een vrouw, de keukenmeid van mevrouw Black, Maguire, ziet Sir Robert, en begint te schreeuwen. S. Robert gaat haar achterna. Zij geeft te kennen, dat zij hem herkent. Hij tracht haar stilzwingen door middel van een paar goudstukken te koopen. Tergekeerd bij Margaretha vertelt hij haar van haar ouders die niet gelukkig met elkaar waren. Inmiddels komt Philip Black in den tuin. Hij en de vreemdeling beschouwen elkaar met vijandige blikken. Zij gaan naar binnen. Margaretha betrapt de dienstbode Maguire op het ontvreemden van een portret in de kamer harer moeder. Dit portret blijkt dat van Sir Robert Kerslake te zijn, toen hij een vijf en twintig jaar jonger was. Sir Robert is met Philip overeengekomen over een uur diens beslissing over zijn voorstel te komen vernemen, maar als hij terugkomt, blijkt Philip spoorloos verdwenen te zijn. Woedend schrijft hij de schuld der verdwijning toe aan mevrouw Black. Hij blijkt een broeder van deze dame te wezen, Intusschen heeft Agneta St. Gowan een brief van Philip gekregen, waarin hij zegt, dat er van een huwelijk tusschen hen niets kan komen, dat hij niet Black heet, en dat hij vertrokken is. Thuis gekomen, vernemen zij van hun vader, dat deze aan den ingang van zijn park, een man gezien heeft, die veel overeenkomst had met een schurk dien hij vroeger gekend heeft, maar die reeds lang dood is. Vroeg in den morgen komt lord St. Gowan naar Rock-Hall waar hij door Margaretha wordt ontvangen. Lord St. G. vraagt waar haar broer gebleven is, maar Margaretha zegt, dat zij het niet weet. Hij heeft ook gehoord dat er een oom op Rock-Hall logeert en wil kennis met hem maken. Als hij daarna mevrouw Black spreekt en ook bij haar aandringt op kennismaking met haar broer, blijkt, dat deze zich ziek meldt. Lord St. Gowan, die daaruit de conclusie trekt dat die oom stelselmatig kennismaking met hem vernijmt, toont zich daarover zeer verstoord tegen mevrouw Black. Zegt dat hij dan later wel met Sir Robert zal kennis maken en vertrekt. Thuisgekomen, deelt lord St. Gowan aan zijn zoon en dochter mede, dat de omgang met de familie Black moet ophouden en dat er van huwelijken in beide families geen sprake kan zijn. Auckland wordt door zijn ouders naar Londen en Agneta naar twee tantes in Scarborough gezonden. Agneta haalt Auckland over naar Warwickshire te komen en met haar, Philip te gaan zoeken. Auckland en z'n zuster komen te Lansborne bij elkaar. Daar ziet de jonge lord Philip te paard voorbij rijden. Hij wint inlichtingen in bij den waard in de herberg „Het Hert", en verneemt, dat in den omtrek een groote buitenplaats is „Hare Place". Daar moet, zoo denkt Auckland, Philip Black als rentmeester in dienst zijn. Agneta en Auckland bezoeken Hare-Place, waar zij door Jelf, den rentmeester, worden rondgeleid. Zij komen ook in de schilderijengalerij, vergezeld van juffrouw Gregory, de huishoudster. Daar zien zij een schilderij, voorstellend mevrouw Black als jonge vrouw. In de hal ziet Agneta den eigenaar van Hare-Place, den heer Kearsney. Het is Philip. De huishoudster merkt dat zij den heer Kearsney kennen en laat hun verder niets zien. Auckland is boos op Agneta en wil uit de streek vertrekken, maar Agneta weigert. Zij gaat wandelen, ontmoet Philip en heeft een onderhoud met hem.

ze zelf nog niet goed wist, of zij op haar beurt weer haar broer op zou zoeken. No. 15

Intusschen had juffrouw Biggin haar een kop thee gebracht. Onder het theedrinken bedacht de dochter van lord St. Gowan, dat Auckland zijn wandeling om haar op te zoeken verder moest hebben uitgestrekt, dan tot het park van het Heerenhuis en dat het vrijwel doel-loos zou zijn hem op te zoeken.

Het diner hadden zij tegen half acht besteld, maar de combinatie „half acht" en „diner" had zoo'n verbijsterend en indruk op de eenvoudige juffrouw Biggin gemaakt, dat zij maar gauw een wijziging in de bestelling hadden aangebracht en het „souper" tegen dien tijd besteld hadden, waarmee juffrouw Biggin geheel accoord was gegaan.

Agneta, die begreep, dat Auckland wel niet vóór half zeven thuis zou komen, ging naar buiten en hield zich daar zoo goed en kwaad als 't ging bezig, totdat haar broer teruggekomen zou zijn.

Zij was te droevig gestemd om veel van de schoonheid van het haar omringende landschap te genieten, van den frisschen geur van 't hooi, dat een zacht koeltje van een naburig veld tot haar overbracht, van den zonsondergang, aan den gezichtseinder, die de weiden en velden in gloed zette, van al die landelijke schoonheid, die ons in den zomer vooral, zoo weldadig aandoet. Maar toch bracht een en ander een zekere kalmte over haar, en toen Auckland even over zevenen terug en zij hem in den tuin van het landhuisje tegen kwam, waren de sporen van heur tranen op haar lief gezicht, zoo goed als verdwenen.

Auckland was in opgewonden stemming. Hij zag er ernstig maar ook zeer verstoord uit.

„Waar ben je geweest?" vroeg Agneta op levendigen toon, „en wat is er gebeurd?"

„Ik heb een vreemde ontmoeting gehad," antwoordde hij. Daarop begon hij direct te vertellen:

Hij had, zooals Agneta had verwacht, de richting van 't park ingeslagen en was er om heen geloopt in de hoop zijn zuster te vinden. Hij begreep, dat zij niet het park zelf zou durven ingaan, maar wel de buitenwegen zou doorkruisen, die toegang tot het park gaven.

Nog niet ver had hij geloopt, toen hij eenige beweging meende te zien achter een heg, aan z'n linker hand, en toen hij dicht bij de plek gekomen was, was een viervoetig dier of een menschelijk wezen plotseling opgesprongen en weg-geloopt, steeds de andere zijde van de heg houdend.

De heg was dicht en hoog en zonder openingen er in, zoodat hij er noch over, noch door kon zien. Maar de jonge man liet zich daardoor niet ontmoedigen; hij bleef vlak langs de heg loopen, het oog scherp er op gericht, terwijl hij op z'n hoede was voor elke beweging, die het geheimzinnig wezen, het mocht dan mensch of dier zijn, zou kunnen maken.

Zoo liep Auckland voort, voortdurend op z'n „qui vive", zonder iets bijzonders te zien, totdat hij op een open plek in 't veld kwam. Toen hij dit veld over wilde gaan, zag hij een kleine gestalte, die zich in een droge sloot, die langs de heg liep, trachtte te verbergen.

De jonge edelman liep zoo vlug hij kon naar de bewuste plek, greep de gestalte bij z'n nek, en herkende, tot zijn onuitspreklijke verbazing, in den bestoven, smerigen, kleinen man voor hem, den vroeger zoo keurige, netgekleeden Sir Robert, tot wien hij zich zoo aangetrokken voelde, toen hij op Rock-Hall een onderhoud met hem had.

„Wel, Sir Robert, wat doet u in 's hemels naam hier?" riep hij den ouden heer toe, die vriendelijk, maar verlegen en een beetje vreemd, lachte.

„Ik ben er zeker van," zei Auckland tot z'n zuster, „dat de oude man niet heel wel in 't hoofd is, want een treuriger aanblik, dan die mensch met z'n stoffige, vuile schoenen, gescheurde kleeren en door de doornen opengekrabd gezicht, heb ik nog nooit gezien. Er was ook iets in z'n gezicht als van een halven gek. Hij vertelde me vrij duidelijk, dat hij uit een auto gevallen was, eenigen tijd buiten kennis had gelegen en niet wist waar hij zich bevond. Maar toen ik hem dit vertelde, scheen hij het nog niet te weten."

Agneta had naar dit verhaal met klimmenden afschuw geluisterd.

„Hij is niet krankzinnig," riep ze uit; „weet je dan niet, waarom hij hier is! Hij heeft de verblijfplaats van Philip ontdekt en hij is hier gekomen om hem geld af te persen. O, Auckland, ik ben er zeker van."

Auckland keek z'n zuster ernstig aan.

„Het is mogelijk, maar in dit geval zou hij niet naar het Huis geslopen zijn, als een dief, met stoffige en gescheurde kleeren. Hij zou hier gekomen zijn, goed gekleed, vrij en fier, om z'n slachtoffer het mes op de keel te zetten en van hem te halen wat er te halen viel; heb ik gelijk of niet, Neta?"

„Ja," antwoordde het jonge meisje werktuigelijk.

Maar zij was niet overtuigd. Zij verkeerde in twijfel, maar niet minder in hevige angst over de plannen van den vreemdeling, waarvan ze zich niet veel goeds voorspelde.

Dien geheimzinnigen oom van de familie Black had ze zelf nooit gezien, maar zij was in eens op de gedachte gekomen, dat de beschrijving die haar vader van hem gegeven had, juist op hem paste, en zij meende er zeker van te zijn, dat in de geheimzinnige manier, waarop hij als 't ware uit de lucht was komen vallen en nu door haar broeder hier achter een heg gevonden was, een groot gevaar voor Philip lag.

Zij smeekte Auckland naar Hare-Place te gaan en met Philip te spreken en hem voor het verblijf van Sir Robert in de buurt te waarschuwen. Maar Auckland weigerde beslist dit te doen. Hij dreef den spot met de angst zijner zuster, zeide, dat hij er niet aan dacht om zich in de zaak te mengen als Philip een misdadiger zou blijken te zijn en dat de oplichter Philip niets kon maken als deze onschuldig was.

Hoe sterk Agneta ook bij hem aandrang, hij bleef bij zijn weigering. Ten slotte nam ze den schijn aan, alsof ze zich tot zijn zienswijze had laten overhalen en de gelegenheid waarnemend, toen hij het dorp inging om sigarettenspapier te koopen, liep ze snel als de wind het huis uit in de tegenovergestelde richting, en koos den kortsten weg, dien ze nu wel kende, dwars door 't veld naar Hare-Place.

Het was midden in den zomer, de avond was nog niet gevallen; ze kon dus gemakkelijk den weg vinden. Zij bleef snel doorloopen, totdat zij de woning van den portier in het gezicht kreeg. Wel schaamde zij zich een weinig over haar onderneming, maar zij bleef vastbesloten, haar tot het einde toe te volbrengen.

Ofschoon zij er van overtuigd was, dat Philip niets gedaan had wat verkeerd was, zoo vreesde ze toch dat men hem geld zou afpersen. Ze kon er zich niet precies reken-schap van geven, in elk geval stond het haar niet duidelijk voor den geest, maar sinds ze uit Philip's eigen mond vernomen had, dat hij in gevaar verkeerde, meende zij er zeker van te zijn, dat dit gevaar van dezen aardigen, hoffelijken heer moest komen, van wien ze zooveel goed en kwaad gehoord had.

Eindelijk kwam ze bij de portierswoning; ze lachte den portier vriendelijk toe en deze opende voor haar het hek. Toen ze de laan halverwege was doorgelopen, aarzelde zij wat te doen. Zou haar de toegang geweigerd worden? Zou men haar zeggen, als ze vroeg om den heer des huizes te spreken, dat de heer Kearsney niet thuis was? Toen het geval met de huishoudster haar te binnen schoot, leek haar dit zeer waarschijnlijk toe.

Agneta sloeg een zijweg in en kwam aan den kant van het huis waar de bibliotheek gelegen was. Zij wist dat Philip de meeste uren van den dag met lezen en studeeren doorbracht. Niemand zag haar; het was reeds vrij laat en de tuinknechts waren klaar met hun werk en naar huis gegaan.

Het ééne groote venster der bibliotheek stond open. Zij kon door 't klimop heen, die het venster raam omrankte, Philip zien zitten over z'n schrijftafel gebogen, met het hoofd in de handen.

Maar die gestalte was het niet, die haar aandacht trok; het was de gestalte van een kleinen, mageren man met dun, grijs haar, met bestoven kleeren en blootshoofds, die Philip van achteren besloep. Er was iets sluipends als van een kat, iets boosaardigs en tegelijk iets sluis in de wijze waarop die man Philip onopgemerkt trachtte te overvallen, en Agneta begreep onmiddellijk, dat hij met een bepaald doel gekomen was en kwaad in den zin had. Zij begreep, dat die man Sir Robert was, over wien ze zooveel gehoord had en ook dat het gevaar voor Philip, van hem kwam.

Schrik en ontzetting hadden op dit oogenblik zoo'n overmacht op haar, dat haar keel scheen toegeknepen te zijn en zij geen geluid kon geven. Maar toen de man, steeds voortsluipend, meer en meer den stoel naderde, waarin Philip met den rug naar hem toe zat, zag ze, dat z'n rechterhand krampachtig een voorwerp omsloten hield.

De door den schrik veroorzaakte verlamming die zich van haar dreigde meester te maken, met alle geweld van zich afschuddend, was ze in staat een zwakke kreet voort te brengen. Philip keek op, keerde zich om en stond plotseling tegenover de sluipende gestalte van den man in het bestoven pak kleeren.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

DE MAN IN 'T GRIJS.

Dit alles ging zóó vlug in z'n werk, dat Agneta, die buiten het venster staande, door het klimop, dat weelderig er om heen groeide, de kamer in keek, alleen kon zien, dat de eene man den anderen van achteren genaderd was.

Philip's gestalte was in 't volle lamplicht van de schrijftafel voor hem en de diepe treurigheid en wanhoop, die op z'n gelaat lag uitgedrukt, vervulde haar gemoed met medelijden. De gestalte van den anderen man, die in de schaduw stond buiten het licht, kon ze niet duidelijk

onderscheiden. Zij had echter het een en ander over een oplichter gehoord en bij intuïtie begreep zij, dat die man dat moest zijn.

Nauwelijks was die waarschuwend kreet aan haar lippen ontsnapt, of er gebeurde iets, dat haar in verbazing bracht.

Philip sprong op, zag om zich heen en riep:

„U?”

Er volgde geen antwoord. Agneta's blik bleef op 't klimop gevestigd om te zien wat daarachter in de kamer voorviel. Zij begreep, dat nu zij zelf haar tegenwoordigheid verraden had, er geen reden meer was om zich verborgen te houden. Zij stak haar hoofd door 't klimop en keek door 't open venster naar binnen.

Eén seconde zag Philip haar aan, maar onmiddellijk daarna werd z'n aandacht weer getrokken naar den man in 't grijze pak. Hij keek naar hem met een blik, als of hij z'n oogen niet gelooven kon, den indringer in levenden lijve voor zich te zien.

Voor Agneta, die verbaasd, opgewonden, ja buiten zich zelfe was, en die er zich over schaamde den schijn op zich

rechterhand van den bezoeker, die deze in z'n zak hield.

„Hoe is u hier binnen gekomen?” vroeg hij, kortaf.

De bezoeker haalde z'n schouders op, stak z'n handen in z'n zakken en antwoordde op een toon van iemand, die zich beleedigd gevoelt:

„Dat is een zonderlinge vraag, die je me daar stelt.”

Er heerschte eenige oogenblikken stilzwijgen. Philip deed intusschen eenige passen in de richting van het venster. Daarna zeide hij op minachtenden toon:

„Ik weet natuurlijk, dat u bekend is met al de in- en uitgangen hier. U is de tuindeur binnen gekomen aan de westzijde, denk ik, toen niemand u zag.”

Philip deed alsof hij niet wist dat een dame buiten onder 't venster stond te luisteren, maar zijn bezoeker had gezien, dat ze bespied werden en gaf dit duidelijk te kennen.

„Ik weet niet, of je opgemerkt hebt, dat we niet alleen zijn. Er staat iemand, als ik me niet vergis is het een vrouw, onder het venster te luisteren.”

„Ik weet het,” zei Philip, en voegde er op dreigenden toon aan toe, „ik geloof, dat het voor mij van belang is, dat er hier een getuige is van hetgeen hier zoo even is gebeurd.”

Het was een aangename stem, een weinig gebroken misschien, maar zacht en welluidend voor 't gehoor, die antwoord gaf:

„Wat hier gebeurd is! Er is, voor zoover ik weet, hier niets gebeurd. Misschien, dat je je weigering, mij de hand te geven, die ik je toestak, als een gebeurtenis van ernstigen aard beschouwt.”

Philip keek naar 't venster; het was alsof hij overwoog, tot hoever hij in tegenwoordigheid van een derden persoon, zich zou kunnen uitlaten.

Het was de moeite waard om het contrast tusschen beide mannen te zien. In hun heele voorkomen, in hun manieren, in den klank van hun stem, in hun kleeding en in hun houding, waren beiden tegenvoeters van elkaar. Terwijl Philip rijzig en lang van gestalte was, donker van haar en oogen, ernstig en rustig in z'n manieren, maar met bedwongen toorn in z'n stem, was de bezoeker ongedwongen in alles, terwijl hij vlugger en driftiger in z'n bewegingen was, dan in den regel het geval is bij den doorsnee-Engelschman. Ook in de wijze waarop zij het woord tot elkander richtten, was een scherpe tegenstelling. Op Philip's gelaat was een uitdrukking van vrees; hij was klaarblijkelijk bang voor zijn bezoeker, niet op zijn gemak, zijn houding was als van iemand, die een gevaar ducht dat nabij is en waartegen hij geen maatregelen van verweer kan nemen.

De lenige, kleine man in het grijs, gevoelde zich schijnbaar geheel op zijn gemak, in zijn stem viel geen klank van opgewondenheid te onderkennen; hij zag er uit als iemand die er van overtuigd is, dat alles wel terecht zal komen. Alleen misschien was het hem aan te zien, dat hij een wijze van ontvangst, als die hem hier te beurt was gevallen, niet verwacht had.

„Kom, kom,” zei hij tenslotte met iets in zijn stem, alsof hij den jongen man tot zijn gevoelen trachtte over te halen, „beken maar, dat je mij op alles behalve beleefde manier ontvangen hebt. Ik zal je toch niet behoeven uiteen te zetten, waarom ik alle recht heb om hier te komen en dat het je niet past, mij voor te schrijven door welke deur ik binnen moet komen?”

„U weet toch, dat we niet alleen zijn,” antwoordde Philip, fluisterend, terwijl een hoogrood zijn wangen kleurde.

Maar de bezoeker barstte in een luid gelach uit.

„Ik behoeft me niet verborgen te houden,” zei hij luchtig; „volstrekt niet. Ik stel voor”

— hij keek daarbij naar 't venster en deed een paar stappen in de richting er van — „de jonge dame uit te noodigen, want ik heb zoo'n idee, dat het een jonge dame is, hier in de kamer te komen, waar zij kennis met ons kan maken en hooren wat we elkaar te zeggen hebben, zonder dat ze gevaar loopt om kou te vatten.”

Agneta had, toen ze dit hoorde, wel van schaamte in den grond willen zinken; maar dit belette haar niet, als 't ware te voelen, dat er onheil in de lucht zat, dat achter dat alles iets vreeselijks schuilde en dat vooral Philip aan een groot gevaar was blootgesteld. Een nieuw onverwacht voorval versterkte haar in dit vermoeden.

„Ik vind het goed.”

Deze woorden had Philip nauwelijks gesproken, of z'n voordeel doende met de beweging die zijn bezoeker in de richting van 't venster gemaakt had, stak hij snel als de bliksem z'n hand in den zak van den man in 't grijs, waaruit hij een kleine revolver haalde, dat hij in de hoogte hield. „U was van plan me dood te schieten, niet?” riep hij opgewonden uit.

Een kreet van ontzetting klonk in 't vertrek. Agneta had zich aan de vensterbank opgetrokken en staarde vol afschuw naar de twee mannen. Ze zag beiden een blik met elkander wisselen; in dien van Philip lag een onuitsprekeliijken afkeer; in dien van den man in 't grijs, de woede en teleurstelling van iemand, wiens voornemen verijdeld is.

(Wordt voortgezet.)

Een premie voor onze Lezers

Bij onze administratie is verkrijgbaar de schitterende 206 bladzijden beslaande roman

De Negen Mannen

van den bekenden Engelschen schrijver EDGAR WALLACE waarvan wij het vertalingsrecht aankochten.

Ieder die de romans, tot nog toe in ons blad verschenen, leest zal overtuigd zijn, dat wij niet overdrijven, wanneer wij zeggen, dat ook deze roman vol spanning is en den lezer van de eerste tot de 206de bladzijde blijft boeien.

Voor iedereen is deze roman aan ons kantoor verkrijgbaar tegen betaling van slechts vijfenzeventig cent. Voor onze abonné's echter die ons zoo trouw steunen en wier aantal van week tot week toeneemt, hebben wij aan de verschijning van

DE NEGEN MANNEN

een verrassing verbonden. Wij stellen voor hen dit schitterende uiterst boeiende, ruim 200 bladzijden groote werk voor het luttele bedrag van slechts

12½ cent

verkrijgbaar. Nog nooit is zulk een alles in de schaduw stellende aanbieding gedaan; men profiteere er dus van vóór het te laat is. Wilt u niet teleurgesteld worden, bestel dan den roman dadelijk, want de oplage is beperkt en dus spoedig uitverkocht.

Bestellingen worden aangenomen door de agents, de bezorgers en de administratie van ons blad. Toezending per post aan postabonné's kan door onze administratie geschieden na ontvangst van 20 cent aan postzegels of per postwissel.

te laden om voor spion te spelen, duurden de enkele oogenblikken van stilte, die als 't ware den storm voorafgingen, een eeuwigheid.

Die stilte werd verbroken door een nauwelijks hoorbaar lachje van den man in 't grijs. Het jonge meisje vestigde nu haar aandacht op hem. Zij was er nu zeker van, dat dit de man was, over wien zij had hooren spreken, de man, die zich Sir Robert noemde, de man, dien haar vader gezien had. Ze kon hem nu op haar gemak beschouwen, want toen Philip opgesprongen was en zich had omgekeerd, was hij buiten het licht gekomen, dat nu het gelaat en de gestalte van den anderen man bescheen.

Slank gebouwd, mager, maakte de man in 't grijs — al waren z'n kleeren ook gekreukt en al zagen ze er ook onogelijk uit — den indruk van een heer, zoowel in houding als manieren. Agneta's aandacht werd getrokken door een zekere waardigheid in z'n voorkomen, toen hij zich lachend oprichtte, Philip aanzag en op kalmen, vriendelijken toon zeide:

„Ja, ik ben het. Waarom sta je zoo verwonderd te kijken? Je had me toch wel kunnen verwachten.”

Wanneer, zooals Agneta gemeend had te zien, hij zoo even een wapen in z'n hand verborgen gehouden had, thans zag ze daarvan geen spoor meer. Hij stond daar volkomen op zijn gemak en reikte Philip de hand, alsof hij een ouden vriend ontmoet had.

Maar Philip deed alsof hij dit niet zag. Hij keek naar de

OVERVEEN. Een kijkje op het station te Overveen, dat in de diepte ligt en waar tusschen de rails prachtige bloembetten zijn aangelegd.

AALSMEER. Een kijkje op den dorpsweg, waarlangs het landelijke slootje loopt.

DE VERZOENING

Dolf Hobert liet voor de zooveelste maal zijn hoofd op de handen zakken, om weer te gaan peinen over de kwestie, die hem nu al twee weken bezig hield.

Het was inderdaad heel moeilijk. Het was nu juist veertien dagen geleden op de tennisbaan gebeurd. Dolf speelde een partijtje met Kitty Wilron, terwijl Elly aan den kant van het veld in een grooten schommelstoel zat te droomen. Tenminste, zoo scheen het. Toen het spel afgelopen was, was Dolf als gewoonlijk naar El toegegaan en was naast haar gaan zitten.

„Nou, ga je gang maar,” had El hem plotseling venijnig toegevoegd. Eerst had Dolf gedacht aan een aardigheid, maar toen hij het booze gezichtje naast hem zag, was het hem duidelijk geworden, dat het ernst was. Hij was toen op zijn beurt kwaad geworden en harde woorden waren er gevallen. Het slot was, dat des avonds, na een heftige ruzie, besloten werd, elkaar niet meer te zien.

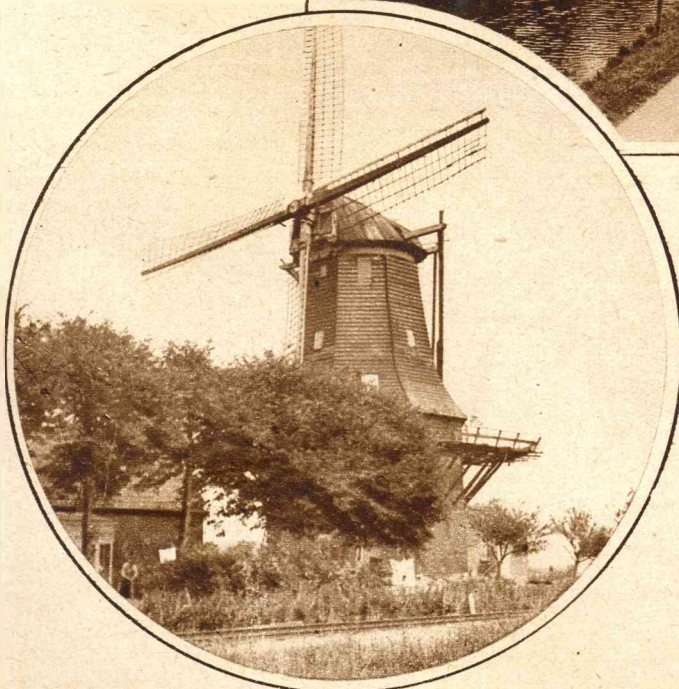
Het was nu veertien dagen geleden. Dat overdacht Dolf nu weer voor den zooveelsten keer. Nachten lang had hij wakker gelegen om te overdenken, hoe hij moest handelen. Had hij schuld? Was het geen onzin,

louter jalouzie van El, dat ze ruzie hadden gekregen? Nee, hij kon niet over zich verkrijgen, nu naar haar toe te gaan en te zeggen, dat hij er spijt van had. Want dat wou El toch, daarvoor kende hij haar te goed. Hij wist, hoe ze zich trotsch van hem zou afkeeren, als hij niet bevestigde, dat 't zijn schuld was geweest. Maar hoe dan? Onder geen voorwaarde wou hij zichzelf schuldig verklaren.

Eindelijk besloot hij vanavond weer naar de tennisbaan te gaan. Ze hadden elkaar na

HOOFDDORP. De hoofdvaart in vogelvlucht gezien.

NIEUW-VENNEP. De eenige molen, maar dan ook een zeer bijzonder soort, die het dorp siert.

HEEMSTEDE. Het sierlijke molentje aan de Molenlaan, dat zoo fraai uitkomt tegen den boschrand.

hij, dat het taschje van El was. Zij had het dus zooveel verloren. Hij zou het dus terug moeten brengen of terug laten sturen. Juist wilde hij het in zijn zak stoppen, toen zijn oog viel op een kleine witte enveloppe.

„Mej. E. Hilders,” stond er op. Zou hij het lezen? Maar dadelijk verwierp hij deze gedachte. Nee, dat hoorde niet. Maar dan kwam plotseling de gedachte bij hem op, dat de een of andere kwast van de tennisclub El dit briefje geschreven had. Het idee alleen joeg hem het bloed al naar het hoofd. Als dat eens zoo was! Meteen had hij den

brief uit de enveloppe gehaald en las met koortsachtige haast:

„Lieve Elly,

Ik heb je brief ontvangen. Ik ben erg verwonderd, dat het af is tusschen jou en Dolf. Je zegt, dat je er heel veel spijt van hebt en dat het jouw schuld is, maar dat je er niet aan denkt, naar hem terug te gaan. Dat vind ik onzinnig van je. Natuurlijk, je moet afwachten tot dat hij naar je toekomt, maar jij moet toenadering toonen.

Nu El, ik hoop het allerbeste voor je, en als het weer aan komt tusschen jullie — waaraan ik niet twijfel — schrijf je me wel even, hè?

Gegroet hoor,

Je vriendin

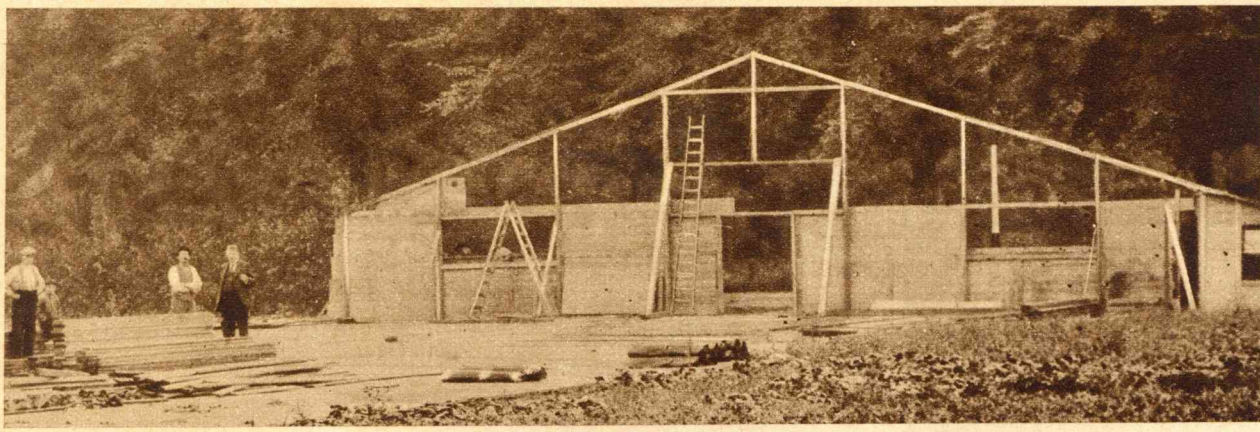
Lena..”

Drie uur later namen Dolf en Elly afscheid van elkaar, maar heel anders dan 14 dagen geleden. Beiden waren gelukkig, nu alles ten beste was gekeerd. Terwijl Dolf nog voor de laatste maal wuifde voor hij den hoek van de straat omging, deed El zacht de deur dicht, terwijl ze lachend, innig gelukkig, tot zichzelf zeide: „Het was toch maar een goed idee van me om dien brief aan mij zelf te schrijven en dan mijn taschje te verliezen.”

G. v. d. P.

dien dag nog herhaaldelijk gezien, maar geen van beiden had ook maar eenige toenadering getoond. Maar toch was het, alsof een onzichtbare macht hem nu weer er heen dreef. In de Violierstraat zag hij Elly voor zich uitfietsen. Zou hij hard rijden om haar in te halen? Kijk, daar keek ze om, ja, ze had hem gezien. Nee, nu vertikte hij het, te meer, nu zij hem gezien had.

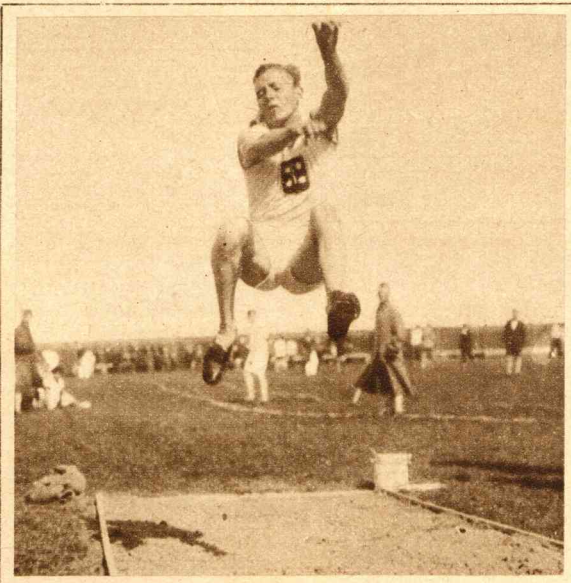
Aan het eind van de Violierstraat sloeg zij linksaf in de richting van het tennisveld. Nu kon hij haar niet meer zien. Dolf fietste door en juist even voordat hij op den hoek van de straat was gekomen, zag hij iets op straat liggen. Bijna was hij er overheen gereden, maar juist op het laatste oogenblik remde hij en stapte af. Even later hield hij een bruin lederen dametaschje in zijn hand. Van wie zou het zijn? Het kwam hem heel bekend voor. Vlug opende hij het en meteen wist

Te Beverwijk is men begonnen met den bouw van het tentoonstellingscomplex voor de a.s. groote feesten. — Een kijkje op den bouw van de groote tent.

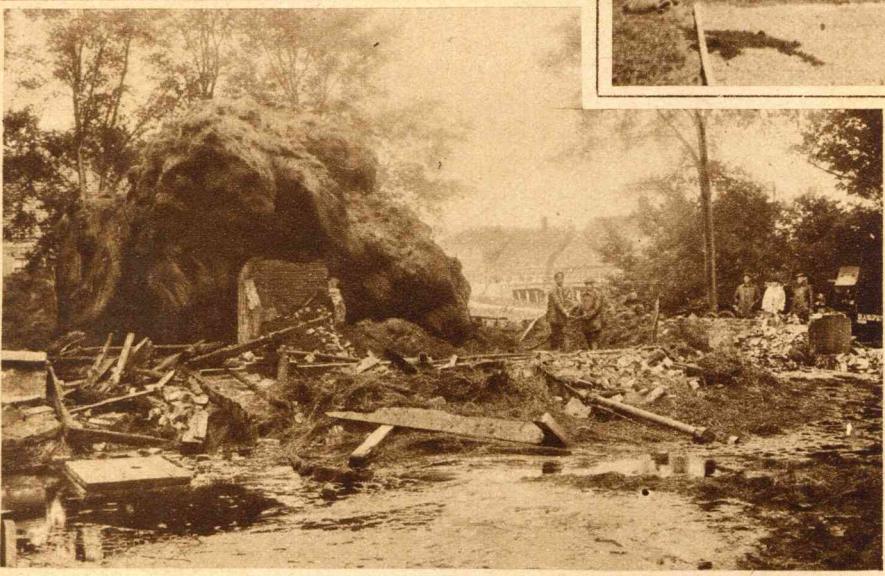
Het echtpaar J. Groeneveld—Trittin, te Amsterdam, dat zijn gouden huwelijksfeest gevierd heeft.

Te Oud-Karspel zijn Zondag groote atletiekwedstrijden gehouden. Nooi van H.A.V. te Haarlem won den 1en pr. verspringen met aanloop.

In het nummer hoogspringen met aanloop behaalde S. Noom van de A. V. Alkmaar den 1sten prijs.

Te St. Maartensbrug is de groote boerenhofstede „De Steenen Poort", van den heer A. Appel, vermoedelijk door hooibroei, een prooi der vlammen geworden.

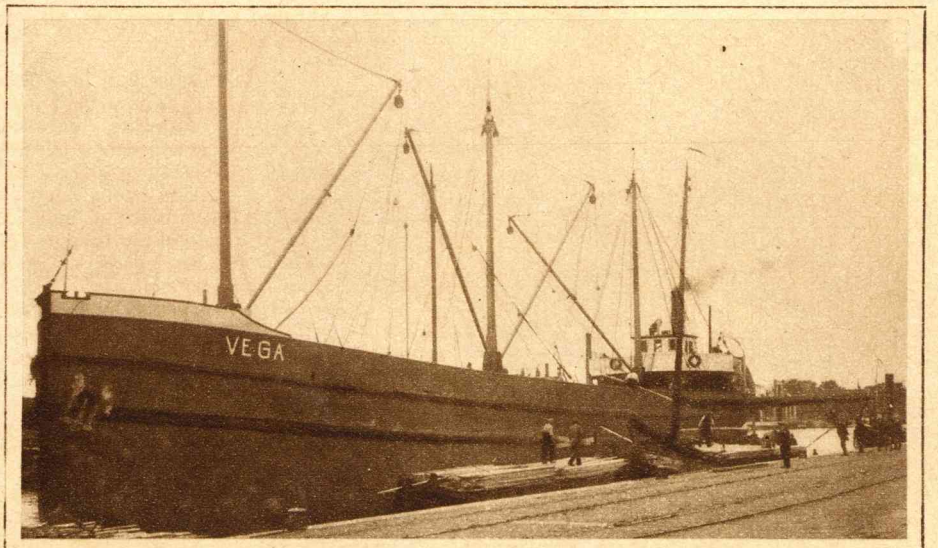

Deze week is weer de jaarlijkse land- en tuinbouwtentoonstelling te Heilo gehouden. Niettegenstaande het zeer slechte weer was het bezoek vrij groot. Wij geven hier een foto van de damesafdeeling der landelijke rijvereniging, die voor het eerst aan de feestelijkheden deelnam.

Een kiekje van den terugkeer der 1500 leden van de Nederlandsche Reisvereniging die met de „Monte Olivia" een reis naar Noorwegen gemaakt hebben, te IJmuiden.

Hiernaast: Een niet veel voorkomend verschijnsel: een groote Duitsche houtboot aan de Handelskade te Alkmaar.

De Markiezen Ring

NAAR HET ENGELSCH VAN E. W. SAVI DOOR JOS. P. H. HAMERS

Hier hield hare ladyschap even op met spreken; blijkbaar zocht ze naar een verdere geschikte woordenkeus. Daarna ging zij voort:

„Ik heb een en ander zóó geregeld, dat jij en juffrouw Briggs, die een goed mensch is, samen eet. Ze zal je gezelschap zeer op prijs stellen en ik bewijs haar daarmee een dienst. Ik begrijp, dat het verkeerd zou zijn, als ik je met de leden van mijn gezin op gelijken voet liet omgaan. Voor iemand, die in z'n eigen onderhoud moet voorzien, zouden daaruit onaangenaamheden en moeilijkheden kunnen voortkomen. Ik ben er zeker van, dat je moeder er precies zoo over zou denken als ik. Op den duur zou het anders maar ontevredenheid bij je opwekken, en ik zou niet graag willen, dat je je hier ongelukkig zou gaan gevoelen.”

Zij ging klaarblijkelijk van de gedachte uit, dat het beter voor zoo'n lief, onervaren meisje zou zijn, haar buiten den dagelijken omgang te houden van menschen, die in stand boven haar stonden. Maar men kon het haar aanzien, dat, nu zij tot de bevinding was gekomen, dat Beryl in alle opzichten een echte dame was, het haar speet, den hierboven omschreven maatregel te moeten nemen.

„Het leven van menschen, die slechts voor hun genoegen leven, waaraan je op den duur toch niet zou kunnen meedoen, zou niet in staat zijn je gelukkig te maken. Begrijp me dus niet verkeerd, Beryl, wanneer ik je verzoek, den omgang met de leden van mijn gezin en van hun gasten, stelselmatig te vermijden.”

„Ik begrijp u volkomen,” antwoordde Beryl, hooghartig. Zonder dat ze het zelf wist of wilde, had ze haar hoofdje fier in den nek geworpen.

„Daar ben ik blij om. Het zal des te beter voor ons beiden zijn. Je begrijpt, natuurlijk, dat ik dit alles in je eigen belang zeg.”

„Daarvan ben ik overtuigd. Ik ben hier gekomen om te werken, om in m'n levensonderhoud te voorzien, en ik weet waar ik staan moet.”

Het scheen haar toe, alsof er een brok in haar keel zat, die dreigde haar te doen stikken. Een hevig verlangen kwam in haar op, om in tranen uit te barsten en het kasteel uit te loopen, ver, ver weg.

„Dat is dan in orde,” hernam haar ladyschap, „je zult nu wel graag je goed willen uitpakken en uitrusten van de reis. Vandaag heb ik je niet nodig. Juffrouw Briggs zal je wel het een en ander uitleggen, wat je weten moet, en als ik van je diensten gebruik wensch te maken, dan zal ik je laten roepen.”

Beryl begreep, dat deze laatste woorden betekenden, dat het onderhoud als geëindigd werd beschouwd. Zij maakte een buiging en verliet het vertrek. Moedeloosheid en een hevig verlangen naar huis hadden zich van haar meester gemaakt, een verlangen zooals over een jong meisje komen kan, dat nog nooit den drempel van het ouderlijk huis verlaten heeft.

O, wat zou ze graag met menschen als Royston Blair en z'n zuster, op voet van gelijkheid, omgaan! Zij voelde zich in staat om in alles wat daartoe noodig was, behalve in hun rijkdom, zich met hen te meten. Neen, ze stond niet beneden hen. Waarom was ze toch hier gekomen, als het alleen was om de onrechtvaardigheid van haar lotsbedeeling zoo pijnlijk te moeten voelen? Ze kon wel niet ontkennen, dat de gravin manieren over zich had en een waardigheid ten toon spreidde, die noch juffrouw Banks, noch juffrouw Briggs, noch zelfs haar eigen moeder bezaten, maar in de oogen van Beryl was een man datgene, wat hij als man presteerde, en een dame, een dame, onverschillig of ze in een kasteel geboren was of niet. Maar er zou een tijd komen, een tijd, die aanstaande was, waarop het onrecht, dat ze nu moest dulden, zou verdwijnen; een onrecht, hetwelk hierin bestond, dat zij niet met een grafelijke familie op gelijken voet mocht omgaan, terwijl ze er zich fier van bewust was, er in elk opzicht geschikt voor te zijn.

Maar ofschoon Beryl er ten haren opzichte aldus

over dacht, zoo zou ze toch niet hebben toegegeven, dat ook de werkvrouw, die nu en dan het landhuisje der familie Wynne van den kelder tot den zolder aan een grooten schoonmaak onderwierp, geschikt gezelschap voor lady Hazelmeade was.

Aan alle dingen, zoo redeneerde ze, was een grens! Nadat zij verscheidene gangen door gegaan was, stond ze op het punt om op haar schreden terug te keeren, toen zij de deur van een kamer open hoorde gaan. Een man kwam er uit en stapte de lange gang in, waarin zij zich op 't oogenblik bevond. Hij liep half met z'n rug naar haar toegekeerd en sprak tegen iemand, die hem op den voet volgde. Zij verbleekte van schrik. Oogenblikkelijk had zij in gestalte en stem den man herkend, die enkele uren te voren haar reisgezel was

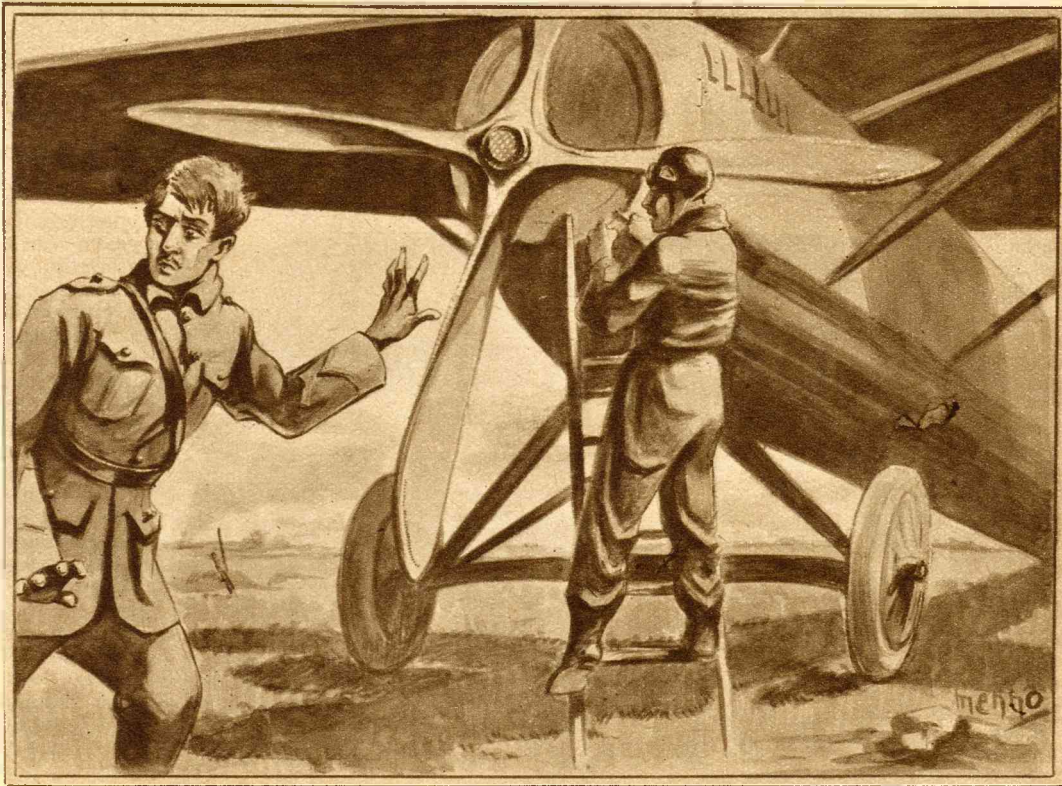
geweest! Mylord! Hij was het dus! No. 4 Hij, lord Royston Blair en geen ander, want niet vóór morgen zouden de logés komen, voor zoover ze wist. Hoe was het mogelijk, dat ze niet eerder begrepen had, dat de jonge man, die haar reisgezel was, de zoon en erfgenaam moest zijn? Hoe dom toch van haar! Natuurlijk had hij nog niet lang geleden zijn ontslag uit den dienst genomen en was nu in burger. Lord Royston en zij waren in den trein op vriendschappelijken, zelfs intiemen voet met elkaar geraakt. Wat zou de gravin wel zeggen als zij dat wist!

En wat zou hij zeggen, als hij wist wie zij was! Van schaamte over z'n dwaasheid, zou hij misschien het huis uitloopen. Uit z'n oogen sprak bewondering voor haar en hij had genoeg te kennen gegeven, dat hij haar graag wilde weerzien. Nu zou hij natuurlijk te weten komen, hoe het eigenlijk met de zaak gesteld was en een ontmoeting met haar vermijden. Wat zou hij zich nu ergeren, over al dien onzin, dien hij tegen haar in den trein had uitgebraamd, „over hun huwelijksreis” nota bene! Haar wangen gloeiden van schaamte, toen zij verder ging en de tegenover gestelde richting insloeg van die welke beide mannen hadden ingeslagen. Haar oogen schoten vol tranen van spijt en zij werd boos op zichzelf. Ze beefde van ergernis toen elke bijzonderheid van dat gemeenschappelijke reisje haar in de gedachten schoot.

Toen zij een dienstbode onder aan de groote trap zag, vroeg ze deze den weg naar haar kamer. Nauwelijks daar gekomen, sloot zij de deur op 't nachtslot, om ongestoord over het feit na te kunnen denken, dat zij onder het zelfde dak woonde met den aangenaaamsten man, dien zij tot nu toe in haar leven had ontmoet; met den man, met wien het haar verboden was, eenige relatie te hebben. Het was niet meer dan natuurlijk, dat zij van haar kant de kennismaking wilde hernieuwen en op vriendschappelijken voet wenschte om te gaan met een echten „lord”. Menschen van rang en stand hadden altijd een grooten indruk op haar gemaakt en zij moest lachen bij de herinnering aan de overdreven ideeën, die zij, aan de hand der boeken, die zij gelezen had, omtrent hen had opgevat, omtrent hun manieren en hun kleeding. Ja, zij moest nog veel ondervinding omtrent hen opdoen, maar dan in 't werkelijke, practische leven!

Beryl zat dan in haar kamer en dacht aan dit alles, ook om tot een besluit te komen inzake de door haar te volgen gedragslijn. Ronduit gezegd, had zij zich nergens over te beklagen. Welk recht had zij om zich te verbeelden, dat zij door deze adellijke familie op voet van gelijkheid zou behandeld worden, zij, die slechts een gewoon lid was van een weliswaar door en door fatsoenlijke en beschaafde familie, maar die zich door niets bijzonders van den gewonen middenstand onderscheidde? Het beste was, dat zij zich zoo gauw mogelijk al die dwaze gedachten uit het hoofd zette en het leven aanvaardde, zooals het was. Daarbij moest ze wel bedenken, dat ze het als een fortuintje mocht beschouwen, een betrekking gekregen te hebben, waar zij veel ondervinding zou kunnen opdoen en in de gelegenheid zou zijn de wereld en de menschen te leeren kennen, iets waaraan in Maplesbury niet te denken viel.

Wanneer de voorspelling van Helena uitkwam, dat de chauffeur haar ten huwelijk zou vragen, dan zou daarin op de keper beschouwd, volstrekt niets beleedigends steken. Immers, hij was van denzelfden stand als zij, hij was dezelfde mijnheer Ainslie, die door lord Royston bijzonder gewaardeerd werd en onder zijn bescherming stond. Hij was officier bij den luchtdienst geweest en een dapper man. Zij dacht er heel kalm over na, dat hij aan 't station was, toen zij en lord Royston daar aankwamen en hij het handkoffer van den jongen edelman had overgenomen, maar zij kon

Gelukkig had Ainslie juist de laatste hand gelegd aan de reparatie.

geweest. Wat zou ze doen? Ze wilde hem niet ontmoeten; ze zou dan genoodzaakt zijn, verklaring en uitleg te geven. Hij behoorde ongetwijfeld tot de logeergasten; haar was gezegd, dat zij niet met hen in aanraking mocht komen. Waarom zou hij dan moeten weten, in welke positie zij hier was; welk nut zou er dan steken in een hernieuwde kennismaking?

Haar trots verzette zich tegen het denkbeeld, dat hij vernemen zou, dat zij hier in huis tot het hooger dienstpersoneel behoorde, terwijl hij er als logeergast vertoefde, wien men de eer bewees, welke hem als zoodanig toekwam.

Zij zag om zich heen en bemerkte in een nis een bronzen beeld in volle wapenrusting. Snel verborg zij zich achter het beeld, en wachtte met ingehouden adem, totdat hij haar voorbij gegaan en uit het gezicht verdwenen was.

VIJFDE HOOFDSTUK.

EEN AVOND VOL EMOTIE.

Lord Royston Blair kwam uit z'n kamer, gevolgd door zijn kamerdienaar. Hij liep zóó dicht langs haar heen, dat Beryl zijn arm had kunnen aanraken. Ademloos van schrik stond zij daar. Haar hart klopte onstuimig in haar boezem.

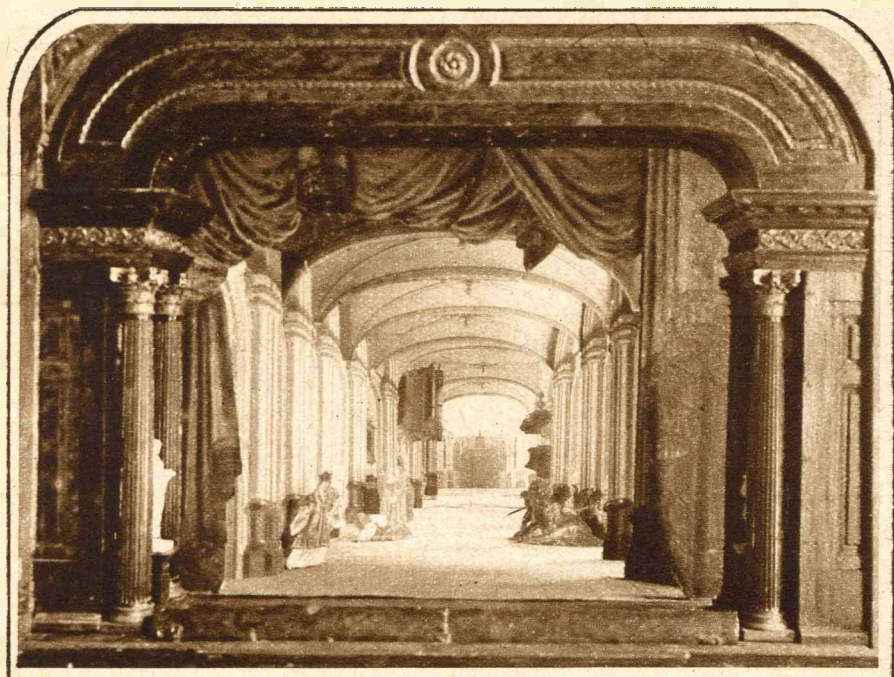
„Zorg, dat de Napier morgen om 3.45 aan 't station is en vraag aan mijnheer Ainslie, of hij even bij me in de bibliotheek wil komen.”

„Ik zal er voor zorgen, uwe lordschap.”

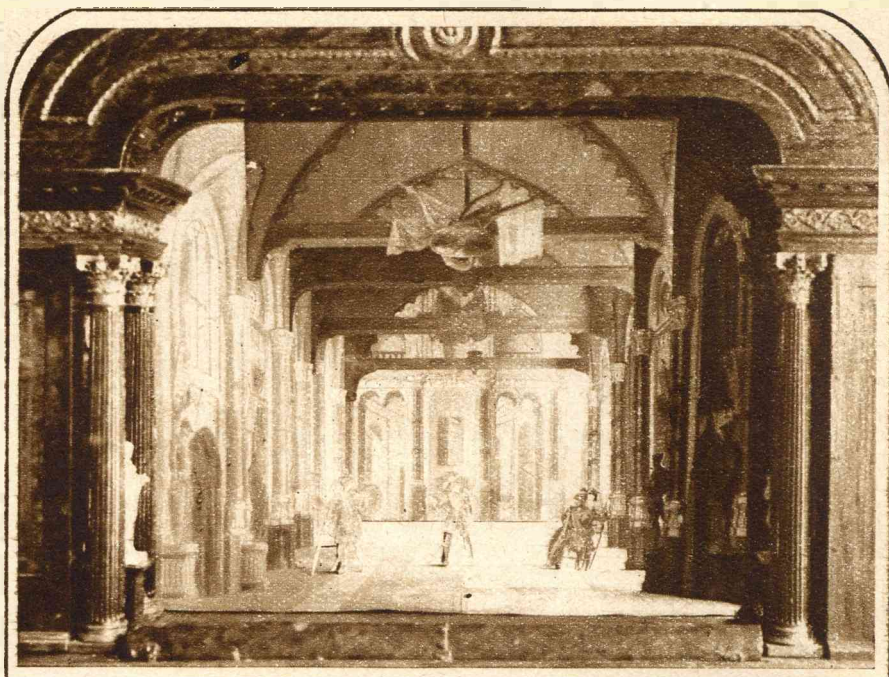
„Bij nader inzien, vind ik het beter, als je morgen zelf aan 't station bent; je kent de dame van aanzien. Er kan dan in elk geval geen vergissing plaats hebben.”

„Heel goed, mylord.”

Beide mannen liepen de gang door, totdat zij uit het gezicht waren. Beryl kwam hijgend van ontroering uit haar schuilhoek. Hoe dicht was zij in z'n nabijheid

Een miniatuur van de Kloosterkerk uit „Gijsbrecht van Aemstel” op het model van den Stadschouwburg uit 1774, geschilderd door van Fack.

Een Gothische zaal, door G. Barbiers.

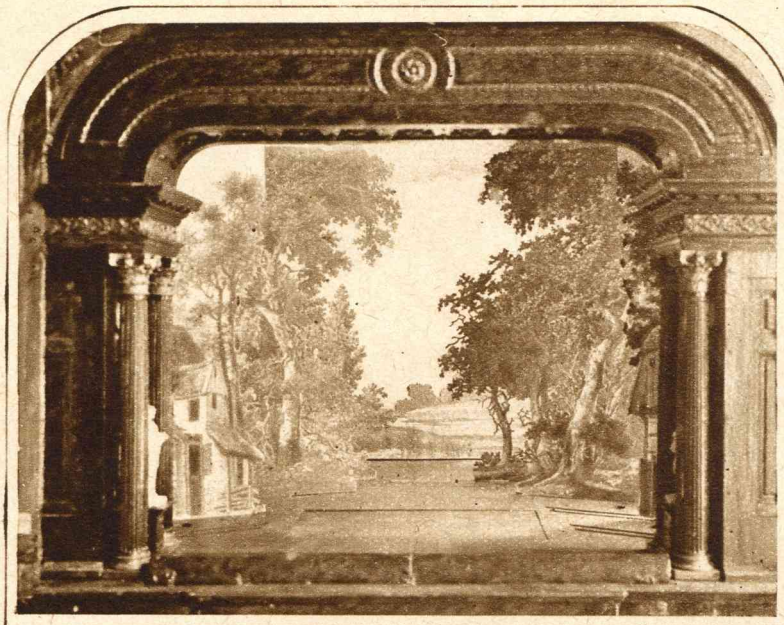
Een Miniatuur Schouwburg

DOOR H. VAN DER HORST

Tot een van de merkwaardigste inzendingen op de tentoonstelling betreffende het Amsterdamsche tooneel, in 't begin van 1926 in het Stedelijk Museum gehouden, behoorden de miniatuur-tooneelen. Deze zijn thans weer opgesteld en de eigenaars, de bekende décorateurs, Gebroeders Beyne, stelden ons in staat, er eenige foto's, speciaal voor de Stad Amsterdam, van te maken. Wij merken hierbij op, dat het destijds gebruikelijk was, voor bepaalde stukken op deze miniatuurtooneelen verkleinde décors te beproeven en het effect daarvan te beoordeelen. Zelfs werd het ontwerpen van décoraties aan drie verschillende kunstenaars opgedragen. Uit de door deze met de grootste nauwgezetheid en zorg samengestelde ontwerpen, die tot in de kleinste onderdeelen de werkelijke décors nabootsten, werd dan tenslotte een keuze gemaakt; wel een bewijs, dat kosten nog moeiten werden gespaard, om tot een artistiek geheel te geraken. Van de vier bewaard gebleven miniatuurtooneelen is er één getrouwe nabootsing van het tooneel der „Houten Kast”, waar voor het eerst de patent-olie-voetlichtinstallatie in gebruik werd genomen. Op dit miniatuurtooneel kan alleraardigst worden gedemonstreerd, hoe het temperen en sterker worden van het licht eenvoudig geschiedde door den geheelen balk, waarop de patent-olie-pitten waren aangebracht, te laten dalen of rijzen.

De verlichting op het tooneel geschiedde toen nog door kaarsen, die in kokers geplaatst waren. Was het voor een scène noodzakelijk, dat het tooneel in donker werd gehuld, dan werden de schuiven voor de smeerkokers afgesloten en de kaarsen met hun kokers omgedraaid.

Een zestigtal bij deze modellen behorende décors zijn ontworpen en uitgevoerd door kunstschilders, die veel tot de uitstekende aankleding van het

Een Geldersch landschap, door Hoendervoogt.

Stadsschouwburg-tooneel dier dagen hebben bijgedragen: E. en P. Barniers, H. Kramer, J. v. Drecht, A. v. d. Groen, Hoendervoogt, Houtman, J. Kuiper, F. J. Pfeiffer, J. Smies en Cornelis Troost. Vooral de décors voor de Gijsbrecht van Aemstel en die voor Mozart's Tooverfluit, met de zorgvuldig gedetailleerde nabootsing van den exotischen plantengroei, zijn de bezichtiging ten volle waard. Deze miniatuur-décors zijn dubbel merkwaardig, omdat, wat de Gijsbrecht aangaat, niet slechts de tooneel-décors,

doch zelfs de miniatuur-meubelen en too-neelfiguren in smakelijke tinten zijn geschilderd en, in het bijpassende décor zijn opgesteld en aldus een kleurige beeltenis geven van een Gijsbrecht-opvoering in den glorieus tijd van den Amsterdamschen Stadschouwburg.

Het werkelijke tooneel van den Stadschouwburg van 1774, waarvan dit een zeer getrouwe verkleining is, was bijzonder fraai uitgevoerd. Het was van de zaal gescheiden door een harlekijnsmantel, dat was een boog, die aan beide zijden rustte op twee Corinthische zuilen, tusschen welke de beelden van de muzen van het treurspel en het blijspel waren geplaatst. De hoeveelheid décors was grooter dan menige Schouwburg thans bezit.

In het artikel „De Amsterdamsche Stadschouwburg voorheen en thans”, hetwelk binnenkort eveneens in dit blad zal verschijnen, wordt er een uitvoerige beschrijving van gegeven.

De schouwburg nam toen dan ook een veel belangrijker plaats in de harten der Amsterdammers in dan thans, want niet alleen dat de hooggeplaatste burgers en rijke kooplui hem geregeld bezochten, ook de burgerstand stroomde er heen. De stedelingen namen hun geheele kroost, ja, zelfs hunne zuigelingen, mede naar den schouwburg.

Hoe vaak de uitdrukking ook misbruikt moge zijn, hierop is zij onverzwakt van toepassing: de schouwburg voorzag in een behoefte. De Amsterdammers hielden er van en waren er trotsch op.

Het is te wenschen, dat de tooneelspeelkunst op de planken van onzen Schouwburg zich in de komende jaren zoodanig zal ontwikkelen, dat de latere geschiedschrijver bij de afbeeldingen van het tooneel onzer dagen (want de hierboven geschetste miniatuurtooneelen worden niet meer noodig geacht) hetzelfde zal kunnen getuigen!

De Fratellini's zijn, zooals ze dat ook in de Parijsche ziekenhuizen gewoon zijn te doen, tijdens hun verblijf te Amsterdam ook opgetreden in het Wilhelmina-gasthuis, om daar de kleine patiëntjes wat op te vroolijken. Hierboven een tweetal foto's, in het ziekenhuis genomen, waar zij, zooals men ziet, aanstonds goede maatjes waren met de kinderen.

zich geen speciale voorstelling maken van z'n gelaats-trekken. Hij was, dit had ze wel gezien, een welgemaakt man, die, als hij liep, door de groote passen, welke hij maakte, moeilijk bij te houden was. Zij zou eens speciaal op hem letten; maar dit was zeker, er was niemand, die in de schaduw kon staan van lord Royston; ze had nog nooit zoo'n lieven, aardigen man gezien en gesproken! Z'n oogen, die zoo ondeugend in de hare keken, z'n vriendelijke glimlach, de manier, waarop hij z'n haar van z'n voorhoofd wegstreek, dat waren dingen, die vast in haar geheugen geprent waren en bleven.

Beryl werd uit haar overpeinzingen gewekt door juffrouw Briggs, die haar tegen etenstijd kwam roepen. Zij aten in de kamer, waar zij en de huishoudster elkaar voor 't eerst ontmoet hadden. Daarna ging ze vroeg naar bed, tamelijk vermoeid van alles, wat zij dien dag ondervonden en beleefd had. Haar laatste gedachten, vóór zij insliep, waren aan huis gewijd, waar allen, o, ze was ervan overtuigd, aan haar dachten.

Voor zij in bed stapte, bad zij getrouw haar avondgebed, dat d'r moeder haar bij haar vertrek, zoo dringend verzocht had, niet te vergeten.

Den volgenden morgen ging Beryl na 't ontbijt naar de naaikamer, die zij als zitkamer gebruiken kon. Het was een ruim, vroolijk en luchtig vertrek op een der bovenverdiepingen. Men had van daaruit een fraai uitzicht op het park aan de frontzijde van 't huis, op de rijlaan en op de omliggende landstreek. De kamer was geriefelijk ingericht en zag er niet onaardig uit, al lag er ook een verschoten en tamelijk versleten karpert. Er was een naaimachine van de nieuwste constructie; hetzelfde kon gezegd worden van de schrijfmachine, die er stond. Tusschen de twee diepe vensterbanken in stond een sofa en bij den schoorsteen noodigden eenige lage leunstoelen, de bezoekers tot het nemen van 'n rustig zitje uit. Oude hout- en staalgravures aan den wand, stelden huiselijke en landelijke tooneelen voor uit Groot-Brittannië en Ierland.

Na 't ontbijt noodigde juffrouw Briggs haar uit om het kasteel te bezichtigen. Beryl stond verbaasd over het groot aantal kamers, gangen en galerijen. Zij stelde veel belang in de bibliotheek, waar zij den bibliothecaris voor zich innam, door de boekenkennis, die zij, een meisje van een en twintig jaar, aan den dag legde. De prachtige schilderijen en familieportretten, die zij in een der galerijen op haar gemak beschouwde, vervulden haar met bewondering. Er waren portretten van Gainsborough en van Van Dijk; schilderstukken van Lanseer en landschappen van beroemde moderne schilders. De balzaal was in één woord prachtig met haar rijk en smaakvol versierde wanden en beschilderd plafond. In haar verbeelding zag zij reeds de gemaskerde paren op de tonen der dansmuziek in 't rond zwieren en zij gevoelde een hevig verlangen in zich opkomen om over den gladden vloer heen te glijden op de maat van een fox-trot. O, als de gravin maar eens wist, welk een onuitsprekelijk genoegen zij haar daarmee zou doen, dan zou zij een uitzondering op den regel maken en haar toestaan om aan het bal deel te nemen!

Maar zij moest sterk wezen en zich niet door haar ongebreidelde verbeelding laten meeslepen! Het rijk gemeubelde, deftige salon, de ruime, groote hal, die in den zomer bij feestelijke gelegenheden tot eetzaal diende, waarin, zooals in de kronieken van het geslacht Hazelmeade te lezen stond, koning Karel I een heildronk had ingesteld op den tienden graaf van het adellijk geslacht, werden door Beryl met belangstelling bezichtigd en bewonderd.

Vervolgens kwam de beurt aan den Italiaanschen tuin, die in een open plaats tusschen twee vleugels van 't kasteel was aangelegd, en op aanzienlijke hoogte bedekt was met gekleurd, fijn getint glas. In dezen tuin groeiden en bloeiden tal van tropische bloemen, planten en palmen, een feest voor de oogen.

Hier vernam het luisterend oor van Beryl het wel-luidend geklater van 't water eener fontein, half verborgen te midden eener schilderachtige rotspartij, dat in een bassin van kristal neerviel. In het bassin zwommen goud- en zilvertvissen, die elkander speelsch achtervolgden en die de aandacht van het jonge meisje geruimen tijd geboeid hielden. Varens en mosplanten, waartusschen bloeiende begonias en orchideeën, maakten dit gedeelte van den tuin tot een plekje, waarvan men slechts met moeite kon scheiden. Er was echter nog meer te zien, dat de moeite waard was en juffrouw Briggs kon haar kostbaren tijd niet den geheelen morgen aan een rondgang in en om het kasteel besteden.

"Zou ik nu en dan hier wat kunnen zitten bij die rotspartij en de goudvissen?" vroeg Beryl aan de huishoudster.

Natuurlijk, maar alleen dan, als er geen leden van de familie of logeergasten in den tuin zijn. Het zou onaangenaam wezen hier juist een of meer leden van de familie te ontmoeten. Maar nu we zoo'n heerlijken, warmen zomer hebben, is de familie veel buiten; veel bezoek heeft de tuin dit jaar dus niet van hen te wachten."

Al pratend waren ze nu in het rosarium gekomen, dat door een muur beschut werd. Daar troffen zij den tuinman aan, die Beryl een prachtig bouquet rozen aanbood. Hij voegde haar heel complimenteuzes toe, dat zij er lieflijker uitzag dan de mooiste roos die hij voor haar geplukt had. Beryl bloosde en bedankte den jongen man vriendelijk voor z'n attentie.

Het landschap dat zich voor haar oogen opdeed aan 't einde van 't rosarium, was zoo verrukkelijk schoon, dat zij zich in haar stoutste verbeelding zoo iets niet had kunnen voorstellen. Het was haar alsof zij in een aardsch paradijs rondwandelde; langs alle zijden strekten zich prachtige, met bloemen en laag struikgewas omzoomde wandelpaden uit, hier en daar afgewisseld door golvende groene hoogten of effen glad geschoren grasperken, zacht als fluweel en begroeid met welig groeiende eenjarige planten of met een schat van bloemen in harmonisch gehouden kleuren en tinten. Broeikasten en kweektuinen vertoonden zich hier en daar aan de opgetogen blikken der bezoekers en door de laag hangende takken van een bloeienden rooden meidoorn heen, aanschouwde Beryl op eenigen afstand, als een breed zilveren lint, het Engelsche Kanaal, de zee.

Zij slaakte een kreet van verrukking en snelde vooruit tot aan een lage, weelderig begroeide heg, waar zij naar beneden ziende, de wijde zee aanschouwde, wier wit gekuifde golven op den oever braken, terwijl heel in de verte zeemeewuven door het blauwe luchtruim zwierden, en witte zeilen door het felle zonlicht beschenen, statig de golven schenen te doorklieven.

"O, wat is dat heerlijk schoon!" riep zij vol geestdrift uit.

"Het is een aardig gezicht," antwoordde juffrouw Briggs, die dit prachtig vergezicht reeds jaren lang kende. "Ziet u dat zeil daar ginds?" — zij wees naar een fraai opgetuigd jacht, dat in de richting van een

Verzocht haar beleefd hem te volgen.

landtong zeilde, op verren afstand van de plek waarop zij stonden — „Dat is de boot van Lord Royston. Ik geloof, dat mijnheer Ainslie bij hem is. Dikwijls zijn ze den heelen dag op zee en zeilen daar rond, soms op zoek naar goed vischwater. Ze gaan met elkaar om als broeders."

"En keurt z'n familie het goed, dat hij zoo familiaar met een gewonen man omgaat?" vroeg Beryl.

"Hij is geen gewoon man," antwoordde juffrouw Briggs, een weinig scherp. „Hij is even zoo goed een heer als Lord Royston, maar alleen niet van adel en niet zoo rijk. Niemand die met hem in aanraking komt, zal zeggen dat hij geen „gentleman" is. Alleen door z'n eigenaardigen werkkring, verkeert hij hier in een min of meer scheeve positie. Hij is de chauffeur van de gravin en als zoodanig kan de jonge lord hem niet aan z'n gasten voorstellen of bezoeken met hem afleggen. Nemen we bijv. uw geval eens. Als u een vriendin van lady Stella was, dan zou die vriendschap zich alleen tot uw beider omgang hier in huis moeten bepalen. Het zou bezwaren opleveren u aan haar vriendinnen voor te stellen; waarschijnlijk zouden ze te trotsch zijn om met u op gelijken voet om te gaan. Zoo zou de verhouding dan zijn. Onaangenaam voor u beiden."

"Ik ben het geheel met u eens," zei Beryl.

"Hare ladyschap is zeer met mijnheer Ainslie ingenomen, maar zij verstaat de kunst om vriendschappelijk met hem om te gaan, en hem toch op een afstand te houden. De jonge lord stoort zich echter daaraan niet. Hij stond er op dat z'n vriend de chauffeur als gast in 't kasteel zou ontvangen worden en daar blijven, maar mijnheer Ainslie wilde daar zelf

niets van weten. Hij wilde liever in 't huisje tegenover de garage wonen, waar hij niet altijd rekening behoeft te houden met de gebruiken en manieren van de groote wereld."

„Wat voert hij dan in dat huisje uit?"

"O, niets bijzonders; maar ik geloof, dat hij daar op z'n gemak z'n pijp rookt en in den zomer, als 't heet is, in z'n hemdsmouwen rondloopt. Ook lord Royston rookt daar z'n pijpje met hem en ik heb ook wel op warme dagen gezien, dat hij daar voor 't raam in z'n hemdsmouwen zat. Het is ook een aardig gezicht, wanneer zij met bokshandschoenen aan volgens alle regelen der kunst, een bokspartijtje beginnen op het pleintje voor de auto-garage met de stal- en rijknechts en heel het verdere stalpersoneel er om heen. Beiden zijn dolle sportliefhebbers en ze boksen net zoo lang, totdat er een op den grond naar adem ligt te hijgen. Meestal wint zijne lordschap de partij; dan gaat er onder de toeschouwers een luid gelach en gejuich op. Mijnheer Ainslie is een beetje zwaarder van bouw. Ze zijn allen min of meer jaloersch op hem. Ook schermen ze wel eens; dat is ook heel aardig om te zien."

"Ik zou daar wel eens bij willen wezen."

"Ik zal u laten roepen, als ze weer eens boksen of schermen. Maar in de eerst volgende dagen zullen ze het te druk hebben, vooral lord Royston, die zich met z'n gasten zal moeten bezig houden. Ik heb gehoord, dat een weduwe uit Londen en haar broer een week lang hier komen logeëren. Morgan, de kamerdienaar van den jongen lord, zegt, dat het pronkerig, opgedirkt volk is. Het is alles zijde en juweelen wat je aan haar ziet en haar wangen zijn geveerd, net als de schilderijen in de galerij hier. Haar broer met z'n donker gezicht, ziet er uit als een roofvogel. Morgan zegt, dat het geen fijne lui zijn en geen menschen voor hare ladyschap. Maar lord Royston moet zeer met hen ingenomen zijn."

Het werd Beryl onaangenaam te moede, toen zij dit hoorde; maar ze bedacht al heel gauw, dat het haar eigenlijk niets aanging, welke vrienden lord Royston er op na wenschte te houden. Maar die weduwe? Weduwen zijn zoo sluw! Had niet de oude Weller in Dickens' Samuel Pickwick zijn zoon tegen weduwen gewaarschuwd! Ze werd boos als zij aan een opgedirkte weduwe dacht, die door den jongen lord bewonderd werd en tegen wie hij misschien zou lachen, zooals hij in den trein tegen haar gelachen had. Het was werkelijk niet om uit te staan. Toen Beryl met juffrouw Briggs huiswaarts keerde, zeide ze bijna geen woord en antwoordde slechts kort op de tot haar gerichte vragen.

Toen ze in den namiddag in de naaikamer aan de schrijfmachine zat om zich te oefenen, hoorde zij eensklaps het geluid van wielen in de laan voor 't kasteel. Zij liep naar 't venster om de gasten te zien aankomen. Sommigen zouden met een bepaalden trein komen, anderen later. Beryl vond het zeer interessant om de auto's en de rijtuigen het plein op te zien rijden en de logeergasten te zien, die uittaptten. Dames en heeren, jong en oud, gezet en mager, zij telde er een twaalfstal en in haar verbeelding zag zij de ontvangst van al die gasten in het groote salon, waar de gravin hen allen met een vriendelijk woord van welkom begroette en waar de livreaknechten thee presenteerden in zilveren kopjes.

Lady Hazelmeade kon echter niet goed tegen al die drukte en daarom ontving lady Stella, in haar naam, op de meest ongedwongen manier, haar gasten in de groote hal.

"Blij je hier te zien, Bunny, je hebt goed je woord gehouden, m'n beste," zei de dochter des huizes, tot een jong meisje, die haar hartelijk omhelsde en kuste en een cadeautje voor haar meegebracht had.

"Je moet veel groeten van allen thuis hebben; de nieuwtjes zal ik je morgen wel vertellen," antwoordde Bunny met een vriendelijk lachje en liep door om plaats te maken voor anderen.

"Ik vind het toch zoo heerlijk, dat u gekomen bent, lieve hertogin," zei lady Stella tot een gezette, aardige oude dame, die een costuum droeg naar de mode van vóór den oorlog; „moeder zou het vreese-lijk gevonden hebben, als u was weggebleven."

"Ik had vandaag gelukkig niet veel last van m'n reumatiek; ik heb het er dus maar op gewaagd. Meidief, wat zie je er goed uit. Hoe is het met je lieve moeder?"

"Gaat u maar direct naar d'r kamer. Roy, wees zoo goed, de hertogin even bij moeder te brengen. Ik weet, dat het haar groot genoegen zal doen. We gaan straks allen thee bij haar drinken."

Zoo, ongedwongen en hartelijk, deze een kus, gene de hand gevend, ontving lady Stella de gasten van haar ouders, totdat ze hen allen welkom geheeten en begroet had en allen in het privé-salon der gravin bij elkaar waren. Hier had juffrouw Briggs thee gezet. Gelach en gepraat klonk het heele vertrek door, totdat iedereen zweeg en naar de deur keek, toen een kamermeisje verscheen en mevrouw Delauney-Rénard en den heer Horace Craven aandiende.

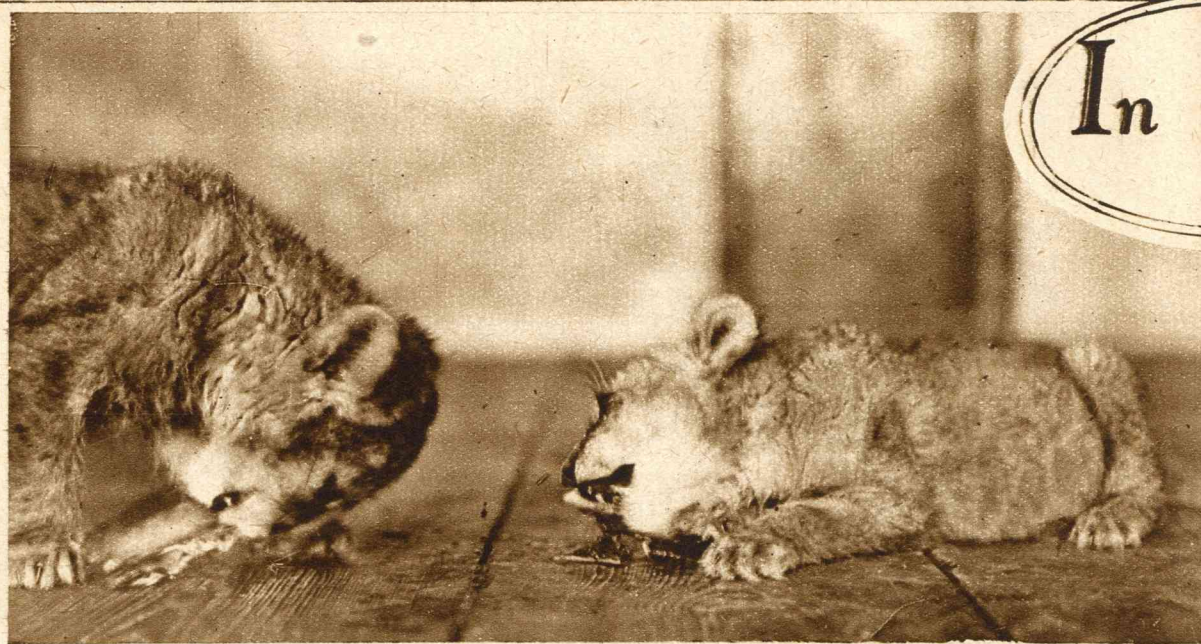
Royston liep naar voren om z'n gasten, die zich een weinig verlaat hadden, te ontvangen.

Voor 't eerst gaf hij hun de hand, terwijl een onbehagelijk gevoel hem door de leden voer; daarna stelde hij hen aan z'n moeder voor. De graaf was afwezig. Hij bevond zich op een zijner model-boerderijen, waaraan hij veel geld en arbeid besteedde.

In Artis

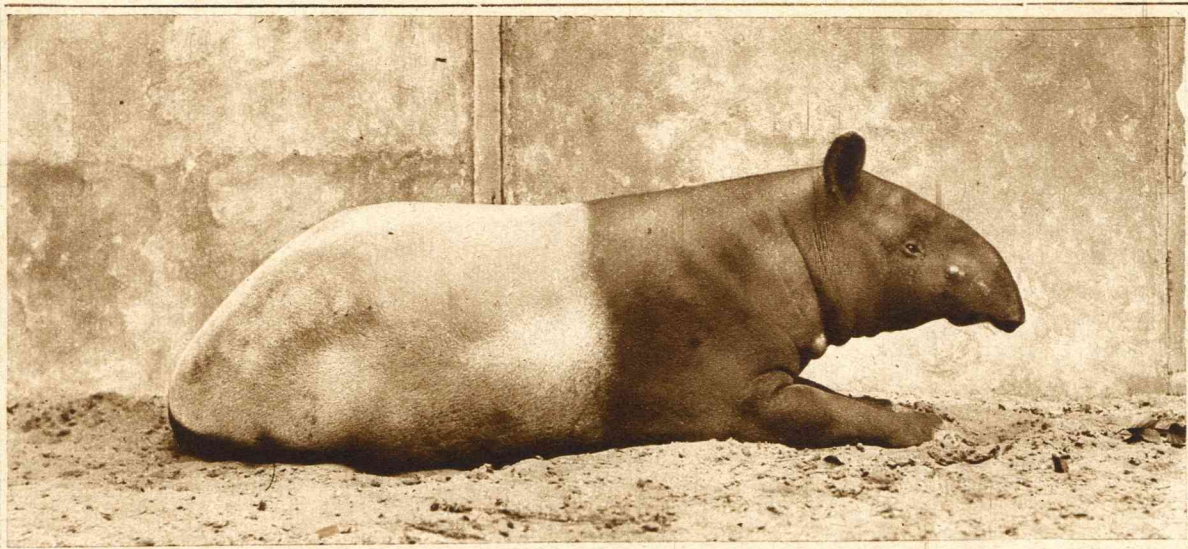

De Reuzen-reiger uit Madagascar.

De beide in Artis geboren jonge leeuwjes aan den maaltijd.

We naderen weer de Artismaand, de maand September, wanneer als vanouds Artis zal openstaan voor alle Amsterdammers en deze dan ook bij duizenden gebruik zullen maken van de gelegenheid om onzen onvolprezen dierentuin met zijn schat van fraaie en merkwaardige dieren

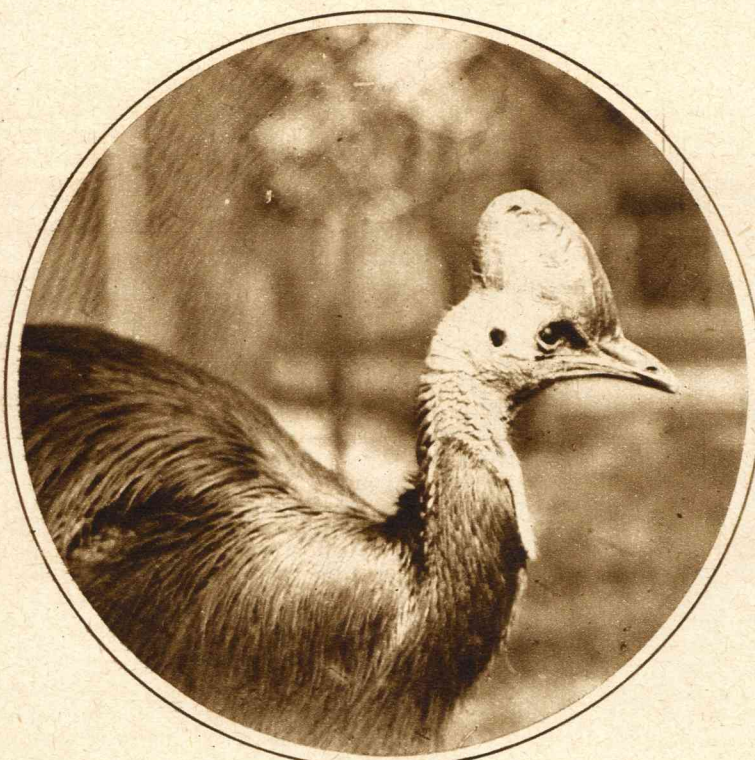
Een Maleische Tapir, aan Artis geschonken door den heer H. G. Kessler op Sumatra.

De Gier-Zeearend uit Zuid-Afrika met gespreide

De prachtige Dama-gareel uit West-Soedan, door het Artis-fonds geschonken.

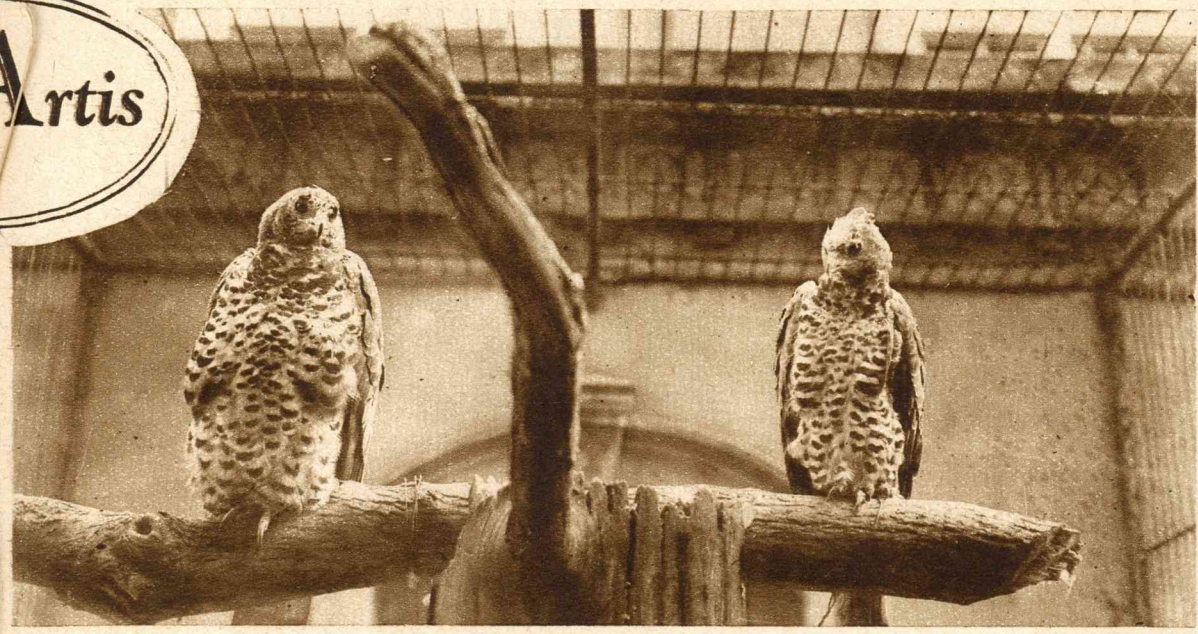

Kop van den Helm-casuaris van Ceram.

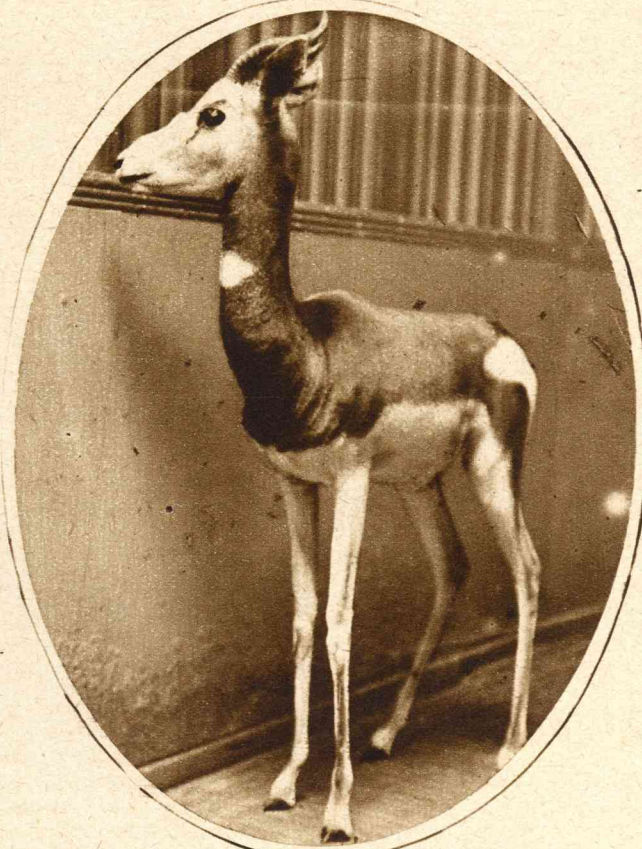

Het Nijlpaard geeuwt.

In Artis

Een Indisch Zeearendenpaar.

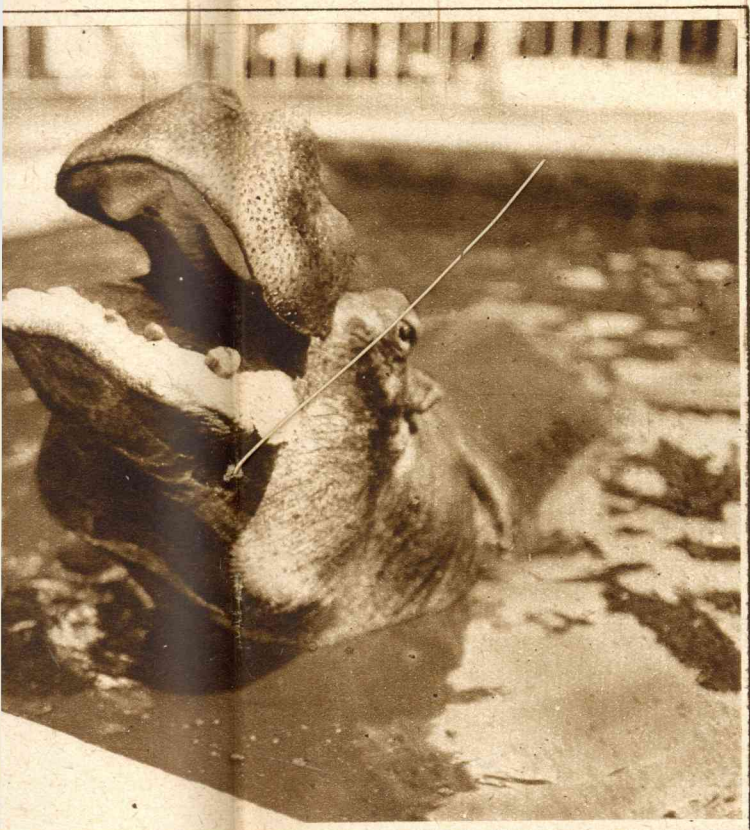
Een in Artis geboren Waterbok, stammende uit het gebied van de Zambesie.

-Zeearend uit Zuid-Afrika met gespreide vleugels.

*De Reuzen-Waarn van Komoda.
(Eiland Flores)*

Het Nijlpaard geeuwt.

De Kameleon.

*De groote Afrikaansche
Maraboe.*

Aller oogen waren op de zoo juist aangekomenen gericht en zagen de strakke plooi niet die om de mond-hoeken der gravin zichtbaar werd. Zij excuseerde zich omdat zij zitten bleef en reikte hen met haar gewone bevalligheid de hand. „Het deed haar genoegen met de vrienden van haar zoon kennis te maken.” Dit was alles wat ze zei.

De heer Horace Craven mengde zich onder de jongelui, terwijl mevrouw Delauney-Rénard op den ledigen stoel naast de gravin plaats nam en met veel belangstelling naar haar gezondheid vroeg. Vergeleken met het gedistingeerde, ja vorstelijke voorkomen van lady Hazelmeade, maakte mevrouw Delauney-Rénard geen voordeeligen indruk op de aanwezigen. Ofschoon zij kostbaar en naar de laatste mode gekleed was en een mantel droeg die wel in staat was de bewondering op te wekken van al de dames, maakte zij toch eenigszins den indruk, alsof zij in den gezelschapskring op Hazelmeade Castle niet thuis behoorde. Royston voelde dit en het maakte hem zenuwachtig. De heer Horace Craven maakte intusschen het hof aan de dochter des huizes.

„U hebt me natuurlijk nog nooit gezien, lady Stella,” zei hij, op het oogenblik dat Royston zich haastte, een einde te maken aan het gesprek tusschen z'n moeder en mevrouw Rénard, — waarbij deze laatste onbescheiden begon te worden — door z'n gast te verzoeken zich door een kop thee van de vermoenenissen der reis te verkwikken; „maar ik, — vervolgde Craven — ik heb u al meermaals gezien.”

„Inderdaad?”

„Ja, het is zoo iets als het geval van de beekjes en de maan. De maan zag vele beekjes, maar de beekjes zagen maar één maan.” Onder het debiteeren van deze aardigheid, zag hij haar aan alsof hij diep door haar schoonheid getroffen was.

„Verleden Maandag zag ik u in de stad op de groote hondententoonstelling, maar — hier sprak hij bijna fluisterend en boog zich over haar heen — naar de honden heb ik toen niet gezien.”

„U bedoelt,” zei lady Stella, die nauwelijks haar lachen kon bedwingen, „dat u naar mij alleen keek? Nu, dat is zeer vleidend voor mij. Het is al ik weet niet hoe lang geleden, dat iemand mij zoo'n geestig compliment gemaakt heeft. U moet een Ier of een Franschman zijn.”

„Ik ben Ier van geboorte en Franschman door opvoeding. Ik heb jaren lang in 't buitenland gereisd en ook meerdere jaren in Frankrijk gewoond.”

„Aan uw accent zou men het ook wel zeggen.”

„Ja, niet waar?” zei hij trotsch het hoofd opheffend.

„Ik heb vroeger een kindermeid gehad die uit Bretagne kwam. Maar moeder zegde haar den dienst op, toen zij bemerkte, dat we haar accent begonnen over te nemen.”

Horace Craven keek leelijk op z'n neus; Bunny gichelde en moest haar zakdoek in den mond steken om niet in lachen uit te barsten, terwijl een jong-mensch die naast Stella stond, haar een stootje tegen den elleboog gaf.

Toen het jonge volkje eenige oogenblikken later onder elkaar was, zei Stella:

„Ik kon niet nalaten hem op z'n plaats te zetten. Hij had het verdiend. Wat een ordinaar mensch is die man! Maar ik twijfel er aan, of hij den steek voelde. Het is ook mogelijk, dat hij meende, dat moeder dacht: de goede uitspraak van 't Engelsch loopt bij m'n dochter gevaar.”

Royston dronk in gezelschap van mevrouw Delauney Rénard thee bij een der open vensters. Ofschoon hij 't niet bliken liet, zoo verbeet hij zich toch van inwendig ongeduld, bij het aanhooren van haar overdreven loftuitingen, die hem als banaliteiten in de ooren klonken.

„O, wat een prachtig erfgoed, welk een heerlijke bezitting,” riep zij uit, terwijl ze hem teeder aanzag; „hoe lief van je om me hier uit te noodigen; ik beschouw het als een groot voorrecht! Het landgoed past precies bij jou en jij past bij het landgoed! En wat is je moeder het volmaakte type van een groote dame! Wat moet ze trotsch zijn op zoo'n grondbezitting en zulk een zoon.” Deze laatste woorden sprak zij op zachten toon aan z'n oor. Dit deed hem blijkbaar onaangenaam aan. Daarna hernam zij:

„Je moet maar niet te veel op mijn gebabbel letten. Ik vind het hier zoo prachtig, dat ik mijn bewondering nauwelijks in woorden kan uitdrukken. Het gezicht van mooie dingen maakt me half dronken, net als wijn. Ik ben geheel onder den indruk van alles wat ik hier om me heen zie, en dan, het vooruitzicht, om een week hier met je door te brengen!”

Hier gaf ze hem weer een teederen blik.

„Ik ben blij, dat het oude kasteel je meevalt,”

Hij is een aardige jonge man

antwoordde Royston; „Ja, het is oud, maar uitstekend onderhouden.”

„Het wil mij voorkomen, dat gij landeigenaars zeer onrechtvaardig door de regeering behandeld wordt,” hernam zij. Ze begreep, dat het verstandig zou zijn, van onderwerp te veranderen.

„Ik heb van een paar kennissen vernomen, dat zij zoo hoog in de belasting worden aangeslagen, dat loonende exploitatie van hun grondbezittingen daardoor onmogelijk geworden is.”

„Dat zal zeker in de toekomst ons lot zijn, zoo niet erger,” gaf Royston op gemoedelijke toon ten antwoord; „na de staatkundige omwenteling, die op komst is, zal Hazelmeade-Castle wel van bestemming veranderen. Men zal er dan misschien een inrichting voor ongeneeselijke krankzinnigen van maken, met speciale afdelingen voor gewezen ministers.”

„Waarom voor gewezen ministers?” vroeg zij glimlachend.

„Omdat die dan krankzinnig zullen geworden zijn uit wroeging over hun wanbeleid als hoofden der regeering,” antwoordde hij met een spotlach.

„Hoe kan je nu lachen over zoo iets verschrikkelijks!”

„Ik vind het meer iets om mee te lachen, dan om te huilen.”

„En wat zal er dan van jou worden?”

„Ik zal dan schrijnwerker worden; timmeren kan ik zeer goed; ik hoop dat je me dan met je klandizie zult vereeren.”

„Wat praat je toch voor onzin.”

„Volstrekt niet. Ainslie en ik hebben besloten, dat we dan aan 't timmeren zullen gaan. Heb je Ainslie nog niet gezien? Hij is m'n beste vriend, een uitstekend jongmensch, die de auto van mijn moeder bestuurt. Ik meen, dat hij je van 't station heeft afgehaald.”

„Bedoel je den chauffeur?”

„Juist. Hij gaat zich dan als loodgieter vestigen, en ik als schrijnwerker en kastenmaker. We zullen dan bestellingen zien op te doen bij de Bolsjewisten. Hij is zooveel als een socialist, maar misschien is hij het nu niet meer, want z'n ideeën hebben een aanmerkelijke wijziging ondergaan, sinds hij bij ons is. Hij is nu meer onze zienswijze in de politiek toegedaan en zingt bij elke gelegenheid „God save the king” mee.”

„Ik weet niet of je schertst of in ernst spreekt,” zei mevrouw Delauney-Rénard op ontevreden toon, dien zij niet kon verbergen. „Hoe dwaas van je om met je chauffeur als je gelijke om te gaan!”

„Je kunt het aan iedereen vragen, als je me niet gelooft. We zijn hier overal bekend onder de namen Damon en Pythias.”

Zijn oogen glinsterden van pret, toen hij dit zeide. Mevrouw Rénard liet, blijkbaar slecht geluimd, dit onderwerp varen en begon over wat anders te spreken.

Beryl zat intusschen in de naaikamer over haar schrijfmachine gebogen en was ijverig bezig met het aanleeren van de kunst van machineschrijven. Maar het ging met de studie niet naar d'r zin. Zij dacht voortdurend aan het bezoek der weduwe uit Londen op Hazelmeade House, die nu de gast van lord Royston was. Het was een hard gelag voor haar, om haar aandacht te moeten vestigen op haar eentonig werk, en dat juist nu, nu er zooveel moois te zien was

in 't kasteel. Ach, als ze maar even een blik kon slaan in het salon, waar al de gasten bijeen waren! Wat zou lord Royston op 't oogenblik wel doen? Waarom mocht de secretaresse der gravin zich niet vertoonen in 't gezelschap van de vrienden en kennissen des huizes? Zij, Beryl Wynne, was minstens van even goede familie als die weduwe. Niemand wist wie ze eigenlijk was. Uit hetgeen Morgan aan juffrouw Briggs van haar verteld had, bleek duidelijk, dat zij niet veel bizonders kon zijn. Zij kwam tot de conclusie dat het voor haar veel gemakkelijker zou wezen, zich in het aristocratisch gezelschap in het salon te bewegen, dan te leeren machine-schrijven. En aangenamer ook, natuurlijk!

Een paar minuten later, kwam een troepje vroolijke meisjes, die tot de gasten van lady Stella's partij behoorden, de naaikamer binnenstormen. Beryl zag ze voor 't eerst. Zij liepen door de kamer heen en lachten en schaterden, onder het bespreken van een plan, dat haar in de gedachte was gekomen en dat zij onverwilt ten uitvoer wilden brengen.

„O, juffrouw Wynne, is u hier? Uitstekend. Ik heb overal naar u gezocht.” Beryl's hartje begon hoopvol te kloppen; ze was nieuwsgierig om te weten wat er op zou volgen.

„Ik ben Stella Blair,” vervolgde de jonge dame, die het woord tot haar gericht had; „mag ik u om een kleinen dienst verzoeken?”

„Zeker,” antwoordde Beryl, die eerst was blijven zitten, maar opstond, toen zij vernam wie de spreekster was; „het zal mij aangenaam zijn u van dienst te wezen.”

Lady Stella was iets grooter dan zij en zeer slank; haar teint was matbleek, haar glanzend donkerbruin; onder de fijn geteekende wenkbrauwen keken een paar geestige, bruine kijkers vroolijk rond. Ofschoon zij niet bepaald mooi genoemd kon worden, zoo gevoelde iedereen die met haar in aanraking kwam, zich door haar vriendelijken blik, haar lieve spraak en innemende manieren tot haar aange trokken. In haar optreden viel een kalme zekerheid met zekere waardigheid te onderkennen, die zij haar moeder moest hebben afgekeken.

Beryl zou de gravin kunnen herkennen alleen reeds aan een zekere beweging van haar hoofd, een eigenaardige klank in haar stem. Zij bewonderde de innemende vriendelijkheid van haar geheele voorkomen. Hier stond zij voor iets, dat niet aan te leeren was; iets, wat men alleen door geboorte kon verkrijgen. Al zou zij haar leven lang zich oefenen om zich dit eigen te maken, dan zou het haar hoogstens gelukken zich tot een bleek schaduw van lady Stella op te werken. Het zou veel beter zijn, geen poging daartoe in 't werk te stellen, maar in alles zich zelf te zijn en te blijven.

Lady Stella had een mousseline kleedje aan, dat haar heel goed stond, al was het eenvoudig van snit.

„Wat kan ik voor u doen,” vroeg Beryl gedwee; de vriendinnen van de dochter des huizes namen den schijn aan alsof zij niet op haar letten, maar zagen verstolen naar het jonge meisje, dat zij voor de eerste maal zagen.

„M'n vriendinnen en ik” — hier wees lady Stella met de hand naar de jonge meisjes, zonder elk afzonderlijk aan Beryl voor te stellen — „zouden niet gaarne onze mooie japonnen vuil willen maken om het een en ander wat wij noodig hebben op den zolder te zoeken. Ik weet, dat op een van de zolder-kamers een oude koffer staat. Juffrouw Briggs zal u wel zeggen, waar. In dien koffer liggen allerlei kostuums voor een gemaskerd bal. Och, zou u me het genoegen willen doen, daar de beste uit te halen? Ik kan dit zelf moeilijk doen, omdat ik een van de belanghebbenden ben. Zou het niet te veel moeite voor u wezen?”

„Volstrekt niet; integendeel, het zal me zeer aangenaam zijn,” antwoordde Beryl, bijna fluisterend. Als lady Stella dan maar zou begrijpen — zoo dacht zij — dat zij dan ook een kostuum voor zich zelf zou uitkiezen, om er op het gemaskerd bal mee te verschijnen.

„Vriendelijk dank dan. Als u juffrouw Briggs om den sleutel vraagt, dan zal zij u dien direct geven. Komt meisjes! We komen over een half uurtje terug om te zien, wat u voor ons hebt mee gebracht,” zei ze nog tegen Beryl.

Lachend en stoeiend verdween het vroolijke troepje uit de naaikamer.

Beryl vond in een der zolderkamers een grooten koffer vol met fraaie kostuums, die reeds op eertijds op Hazelmeade gegeven gemaskerde bals, waren gedragen. De kostuums verkeerden bijna alle nog in goeden staat.

(Wordt voortgezet.)

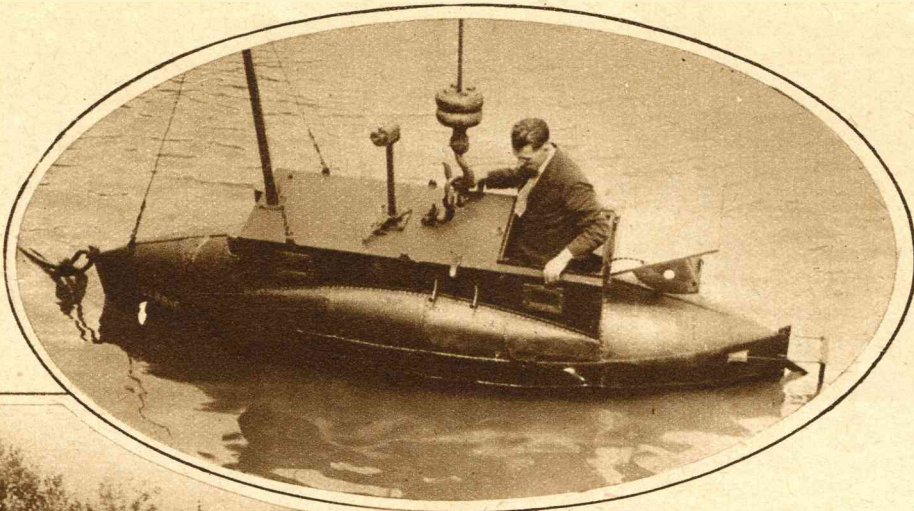
Kwam lord Royston Blair, die aan de waakzaamheid der Duitschers ontsnapt was.

AAN DE POMP

Een aardig tafereeltje op een Laren's binnenplaatsje.

TUTTI FRUTTI

Van een 20-tal zijden Parijsche model-hoeden die naar Amerika zijn verzonden, is deze daar als de beste uitgezocht.

Ook een die over den Oceaan wilde. Mijnheer Edward Tierney had zelf een boot gebouwd van 4 M. lang, die op de wijze als een fiets, met behulp van pendalen voortbewogen kan worden. Daarmee zou hij van Engeland naar Amerika oversteken, was zijn plan. Echter eerst bij Dover proefvaren. Maar toen de boot in het water werd gelaten, bleek ze schuin te liggen, de schroef draaide niet, wat de uitvinder van het ding ook trapte en tot overmaat van ramp lekte het voertuigje als een zeef. Het werd toen maar weer uit het water gesjord en te koop gezet, in de hoop dat een gek er wat voor zal geven.

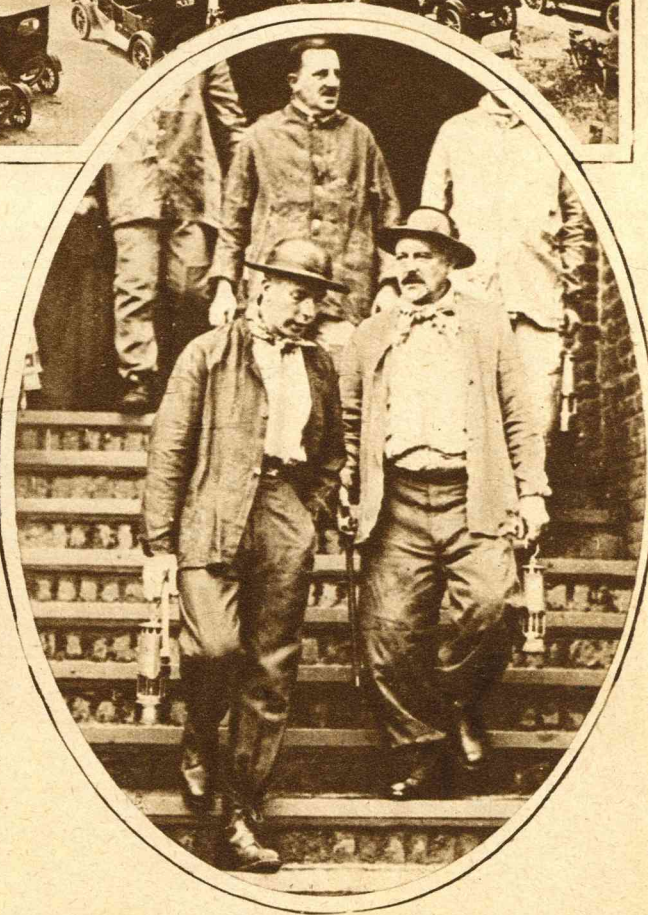
In de Amerikaansche badplaatsen ziet het er toch wel een beetje anders uit dan te Zandvoort of Scheveningen. Hier geven we een foto, genomen op een mooien Zondag, als iedereen de stad ontvlucht naar het strand. Een ontelbaar aantal auto's staan op het strand en honderden komen er nog elk oogenblik bij.

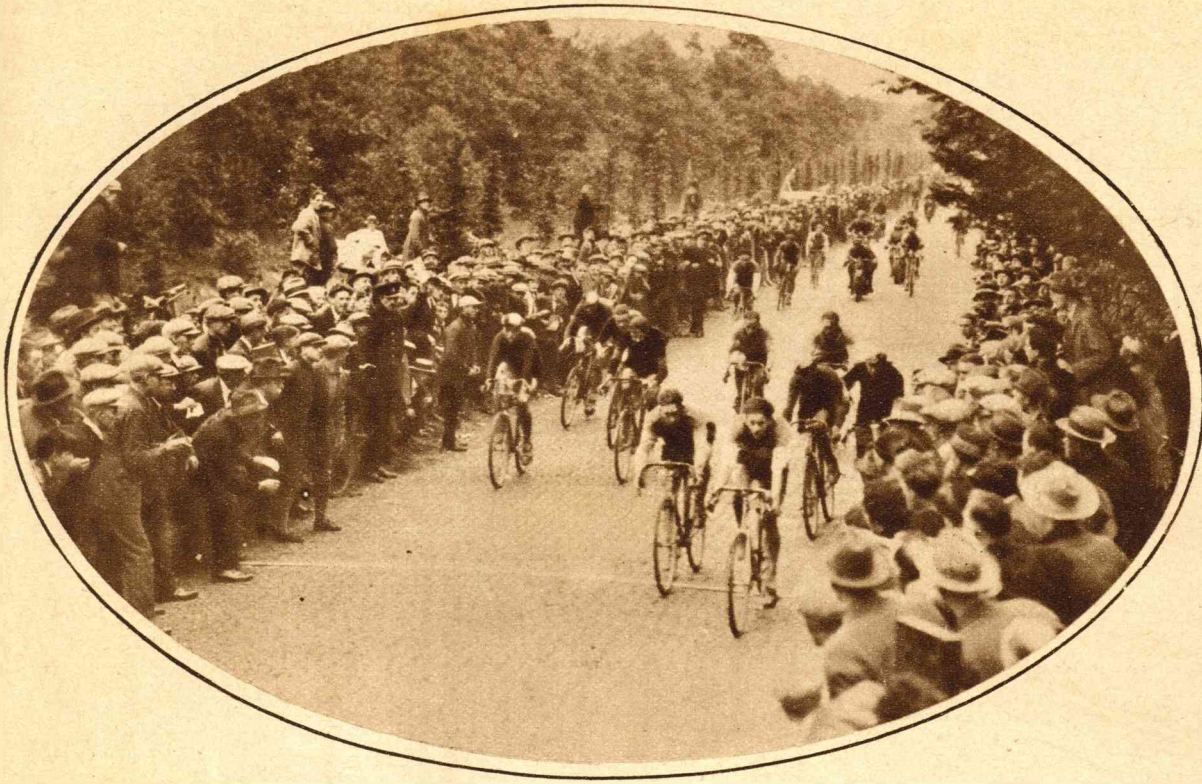
De dochter van Christopher Latham Sholes, de eerste typewriter ter wereld, zooals ze in 1872 aan de door haar vader uitgevonden aller-eerste schrijfmachine zat.

Een industrie, die nu nog in Londen wordt uitgeoefend, precies op dezelfde manier als waarop de ouden het 4000 jaar geleden al deden: het goud slaan. Door voortdurend kloppen wordt een blad goud verkregen, zóó dun, dat een sigarettenpapiertje nog tienmaal zóó dik is. Hiernaast een kijkje in een goudslagerswerkplaats in Bloomsbury in Londen, waar werklieden van 20 maar ook van 70 jaar den geheelen dag den 10 K.G. zwaren hamer zwaaien. Het eenige verschil tusschen nu en 40 eeuwen geleden is, dat voor ijzeren, toen bronzen hamers werden gebruikt.

Prins Charles van België, die de steenkolen-industrie bestudeert, in mijnwerkers costume, gereed om in de Maria-José-mijn af te dalen.

Aan de finish van de Tour door Nederland. — Rudolf Wolke, gevolgd door den Brabanter Jan Maas, gaat het eerst door de finish van de laatste etappe te Bussum.

SPORT VAN ZONDAG

Werden vroeger de wedstrijden om den Zilveren Voetbal te Rotterdam als de officiële opening van het nieuwe voetbalseizoen beschouwd, tegenwoordig is men al eenige weken eerder in actie.

In dezen zomer, die eigenlijk geen zomer mag worden genoemd, is men al bijzonder vroeg. De ééne club wordt door de ander gedwongen den strijd bij op te graven. Voetbalclub A niet, terwijl B wel in actie is, dan is het elftal van A straks niet competitie-waardig en, uitgaande van dit standpunt, kan het niet zoo heel lang meer duren of king soccer regeert van 1 Januari tot en met 31 December.

Vroeger was het den tegenstanders van deze als maar door voetballerij nog mogelijk om den „zweetvoetbal" op de propjen te brengen, doch deze zomer vooral heeft dit ten eenemale onmogelijk gemaakt.

Een of twee Zondagen uitgezonderd, is het weer gedurende heel de zomersche periode van dien aard geweest, dat het voor voetbal eigenlijk nog het minst ongeschikt was.

Het verwondert ons dan ook allermint, dat tennis- en cricket-spelende voetballers reeds in Juli al weer naar iets verlangde, dat zich beter aan weers- en temperatuursonstandigheden aanpaste.

Dus zal niemand het den Amsterdammers kwalijk nemen, dat zij den Zilveren Bal-commissie vóór zijn en met den A.R.O.L. Beker-wedstrijden in een dringende behoefte hebben voorzien.

Doch zelfs voor voetbal kan het niet deugen en A.F.C. trof het wel bijzonder slecht, dat dit nu Zondag juist het geval was. Vooral in den ochtend. Het regende toen behoorlijk hard en omdat velen misschien in de meening verkeerden, dat het veld doorweekt zou zijn, bleven zij maar thuis.

Maar voor een Amsterdamsch terrein kan dat van A.F.C. heel wat hebben. Men voetbalde of er geen vuiltje aan de lucht was geweest op een uitstekend bespeelbaar veld, waar omheen, jammer genoeg, veel te weinig publiek. 't Is te hopen dat de actieve

A.F.C.ers het a.s. Zondag beter mogen treffen. Met een nederlaag die klonk als een klok, werd

Nog een kiekje uit den wedstrijd A.F.C.—Zeeburgia — De A.F.C.-ers maken een doelpunt.

Blauw Wit, de bekerhoudster, door het Zwolsche Z.A.C. gewipt.

Eigenaardig staat hier tegenover het succes van de Amsterdamsche 2de klassers, van wie een met vele invallers spelende D.E.C. een eveneens gehavend Stormvogel-elftal klopte en V.V.A. kans zag de nieuwbakken Oostelijke 1ste klasser A.G.O.V.V. met

een 3—2 nederlaag naar Apeldoorn terug te zenden.

Voorts won A.F.C. met niet minder dan 4—0 van Zeeburgia, een uitslag welke nogal iets zegt wanneer men bedenkt dat de wedstrijden slechts twee maal een half uur duurden. Zouden de A.F.C.ers weer groote plannen hebben. Zeeburgia viel tegen al was de uitslag ook geflatteerd.

Met het Oostelijke Z.A.C. zijn thans nog drie Amsterdamsche 2de klassers in den strijd. Laat het voetbalminnende publiek er rekening mede houden dat deze voor een even spannende finish kunnen zorgen als wanneer h.v. Ajax of Blauw Wit er bij betrokken waren.

't Zou ons trouwens niets verwonderen wanneer hetzelfde Z.A.C. dat Blauw Wit met 5—1 sloeg door één van die tweede-klassers werd geklopt.

De strijd om den A.R.O.L.-beker op het A.F.C.-terrein. — Kiekje uit den wedstrijd A.F.C.—Zeeburgia. Spannend moment voor het A.F.C.-doel.

Stormvogels en D.E.C. in den strijd om den A.R.O.L.-beker. Moment voor het doel der 2e klassers.

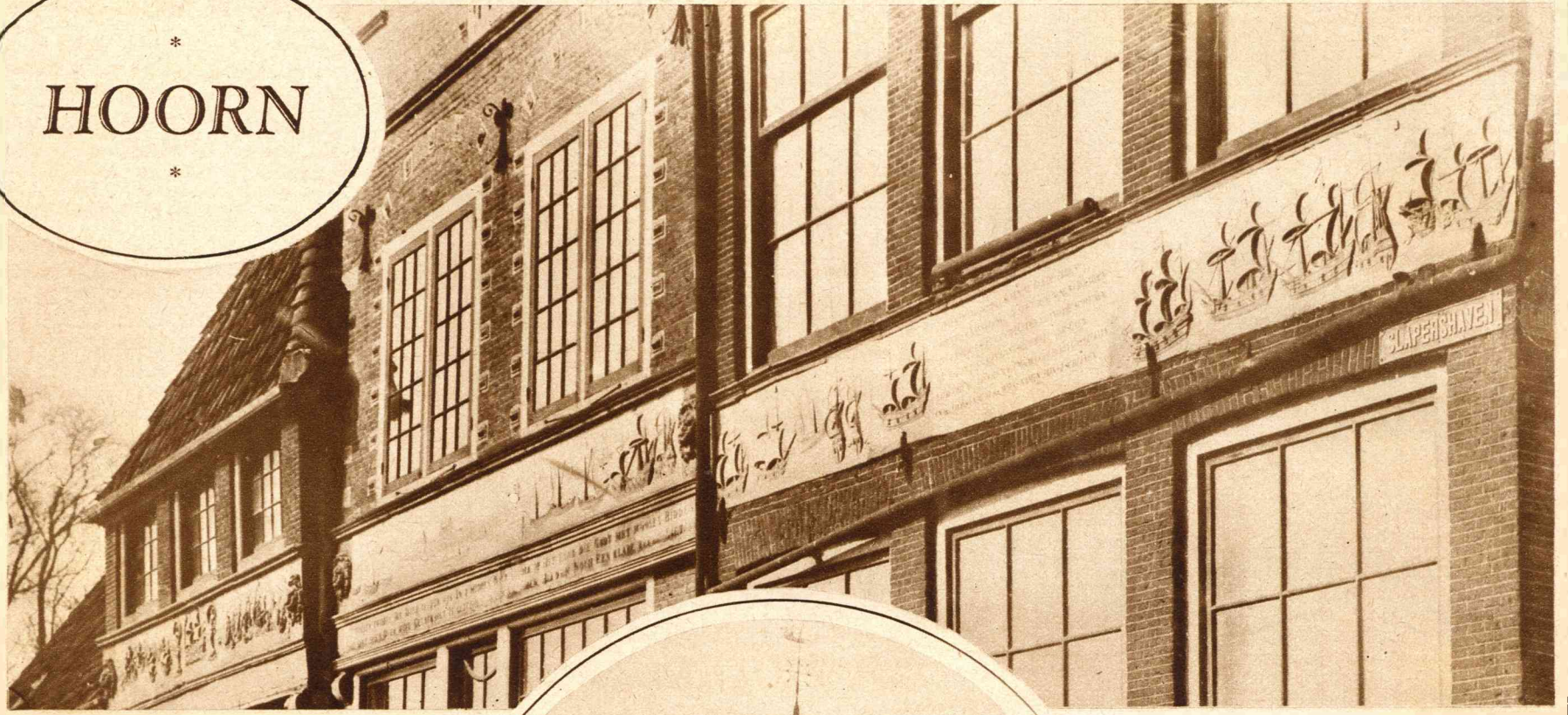

V.V.A. wist het pas tot eerste klasser gepromoveerde A.G.O.V.V. een 3—2 nederlaag toe te brengen. Spelmoment in 't veld.

Blauw-Wit werd met 5—1 door Z.A.C. geslagen. De doelverdediger van Blauw-Wit kreeg veel werk. Op onze kiek maakt hij een der Zwolsche aanvallen onschadelijk.

HOORN

Een fraaie foto van de Bossu-huizen aan de Slapershaven, zooals men die zelden zal te zien krijgen. Het zijn de drie huizen, waarin fraaie gevelstenen bewaard gebleven zijn, betrekking hebbend op den beroemden slag op de Zuiderzee in 1573. Het linksche huis, waarvan de pui nog vrijwel in den oorspronkelijken toestand is, en die is versierd met twee gesneden houten consoles, de horstwering met twee leeuwenkoppen en twee beelden van Fortuna, toont ons een voorstelling van den slag op de Zuiderzee met daaronder:

Bossu Zeeslag D 10 M.D. 11 dag.

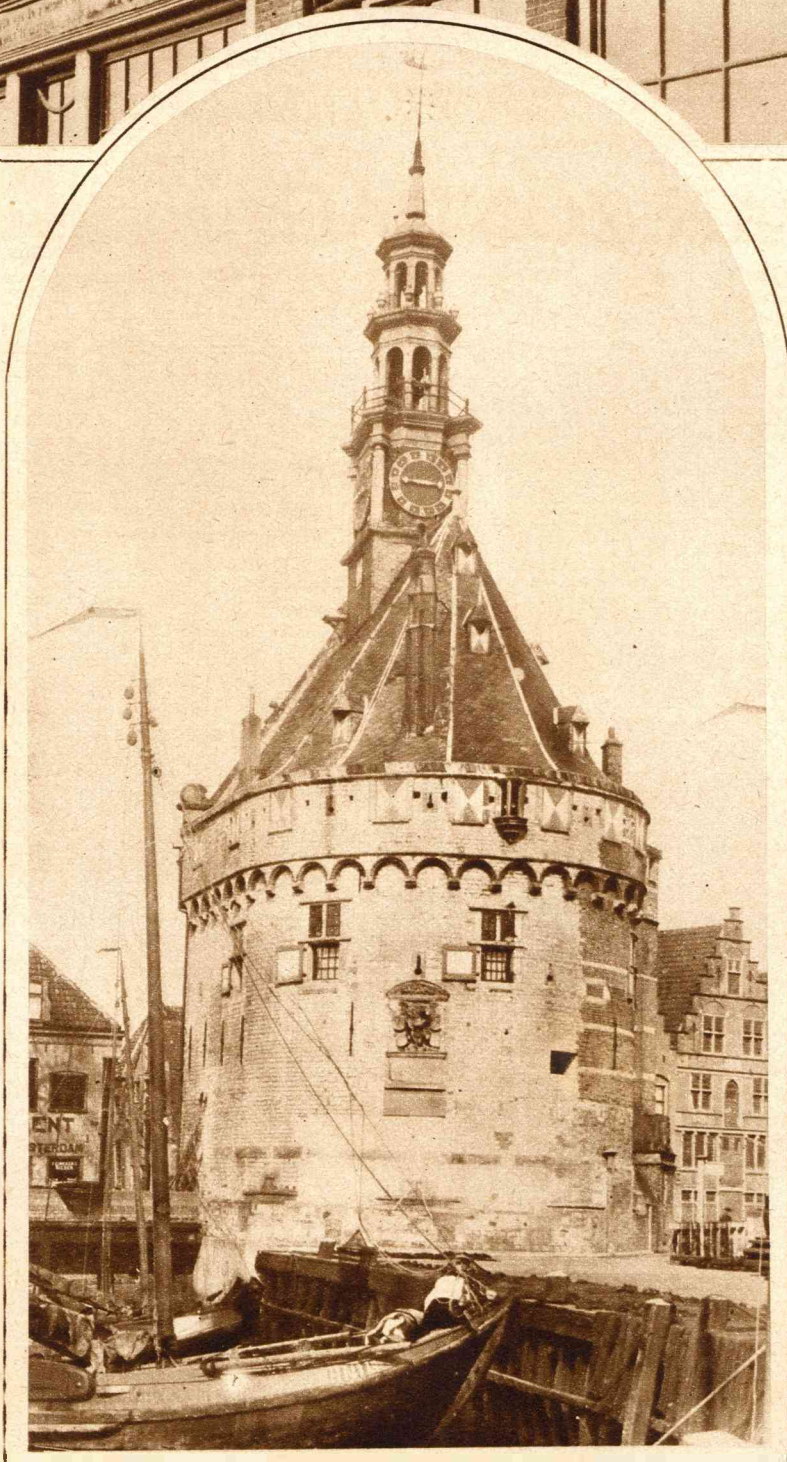
Tot eer van haer geslagt, tot lof van dese daed.
Die klampen hem aen boordt, die weten noch wel raed;
Hier is een Horens Hop, daer gaet het op een vechten,
Daer siet men 't eene schip vast aen het ander hechten.

Anno 1573.

Daer siet men rechte liefde daer doet men onderstant
Daer vecht men sonder geldt voort lieve Vaderlant.

DE KLOOSTERPOORT. — Een poort van het voormalige Oude vrouwenhuis in het Oude Sint Geertenklooster, dateert van 1610. Bovenop ziet men het wapen van Hoorn en twee zittende vrouwen. Boven den poortrondgang twee engelen, de linksche met een zandlooper (de tijd) in de hand, de rechtsche met een doodshoofd (de vergankelijkheid). Door de geopende deur ziet men een oud gangetje, „het klooster”, een der aardigste brokjes oud-Hoorn.

DE HOOFDTOREN, aan het einde der Veermanskade. — Vroeger stond op deze plaats een blokhuis, tot bescherming van den ingang der hoven; den 6en Augustus 1532 werd er de eerste steen gelegd voor den hier afgebeelden toren, die aan de stadzijde van baksteen, aan de zeezijde van grauwe steen werd opgetrokken. Het torentje dat men op het gebouw ziet, is er eerst later, in 1651, op gezet. In 1905—1907 liet de Gemeente het gebouw geheel restaureren.

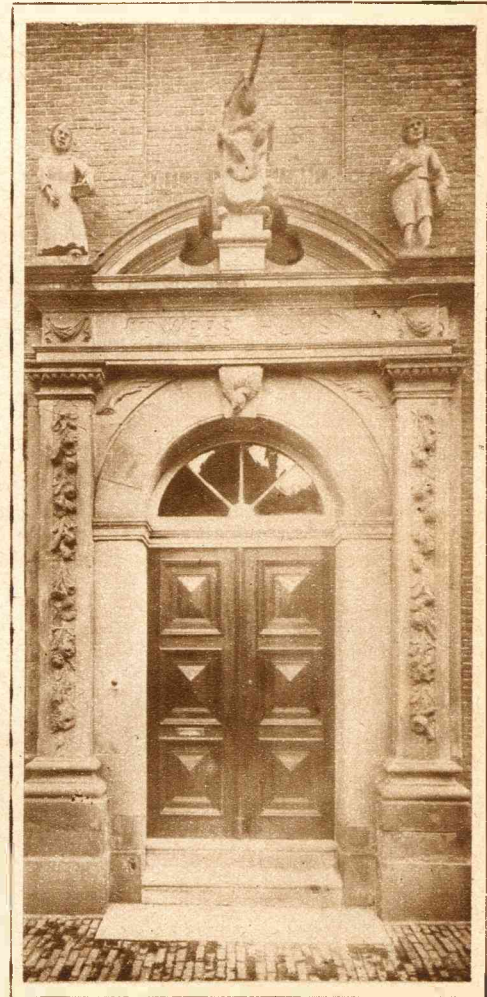
Het huis daarnaast laat een fries zien, waarop men een gezicht heeft op Hoorn; op den voorgrond een aantal schepen. Daaronder staat:

En sonder twyfel ist, daer synder ook int midden,
Daer synder op het land, die Godt met Mooses bidden
Totdat men overwint gelyck het is geschiedt,
Waervan men huyden noch een klare teeken siet.

Het derde huis eindelijk, dat op den hoek van het Groote Oost staat, geeft weer een fries met schepen, waaronder deze regelen:

O loffelycke daet, o schoone gulden tyden,
Wie datter aen gedenckt, die moet hem nog verblijden;
Het land dat schut en beeft: de vyant die komt aen,
Hy wil met Amalek gantsch Israel verslaen;
Hy komt met groote macht — maer Godt heeft ons gegeven

Oock Arons ende Hurs wier namen syn geschreven.
Bossu zeeslag geschiedt 1573.

DE WEESHUISPOORT. — Het Hoornsche weeshuis was voor de hervorming het klooster van St. Maria. Na den zeeslag op de Zuiderzee werd hij er door zijn overwinnaars, de geuzen en zeevaarders van de steden van het Noorderkwartier, gevangen gezet. Het bovenstaande poortje is blijkens den bouwtrant geplaatst omstreeks 1700 en het jaartal 1620 duidt waarschijnlijk op een ouder poortje, dat toen werd vervangen. Bovenaan ziet men het wapen der stad en terzijde daarvan twee weezen.

De plek is bekend als de gevangenis, waar Maximiliaan de Hennis, graaf van Bossu, drie jaren verbleef. Na den zeeslag op de Zuiderzee werd hij er door zijn overwinnaars, de geuzen en zeevaarders van de steden van het Noorderkwartier, gevangen gezet. Het bovenstaande poortje is blijkens den bouwtrant geplaatst omstreeks 1700 en het jaartal 1620 duidt waarschijnlijk op een ouder poortje, dat toen werd vervangen. Bovenaan ziet men het wapen der stad en terzijde daarvan twee weezen.

Hoe men Amsterdam ziet van den Toren van het Beursgebouw

Een foto van het Damrak met op den achtergrond den Dam, genomen van den Beurs-toren. Links een gedeelte van den Noordelijken zijgevel van de Bijenkorf, rechts vooraan het gebouw van de Algemeene. Op den achtergrond de gebouwen van Peek & Cloppenburg en de Grootte Club en daarnaast het Koninklijk Paleis, met den in reparatie zijnden koepel.

Van hetzelfde standpunt naar het Noorden ziende, heeft men een mooi overzicht over het Damrak met op den achtergrond het Centraal Station.

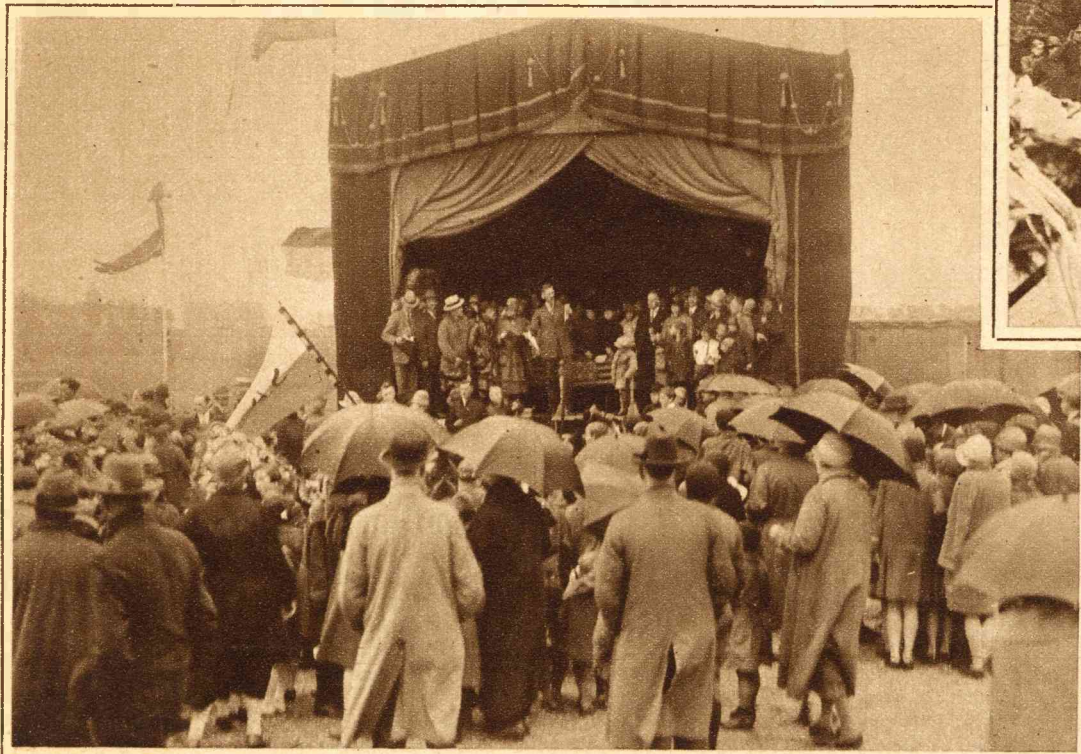
Gemengd Nieuws

De Commissaris van Politie J. J. Ploos van Amstel, chef der zevende sectie te Amsterdam, is in den ouderdom van 64 jaar plotseling overleden. Hij begon zijn politie-loopbaan als volontair bij het corps te Middelburg. Den 16en October 1895 werd hij tot inspecteur der derde klasse te Amsterdam benoemd, waar hij sedert allengs opklom tot den rang van Commissaris.

Bij de ter aardebestelling van het stoffelijk overschot van Commissaris Ploos van Amstel werd namens het personeel van zijn sectie vóór het bureau Linnaeusstraat een krans aan de baar gehecht.

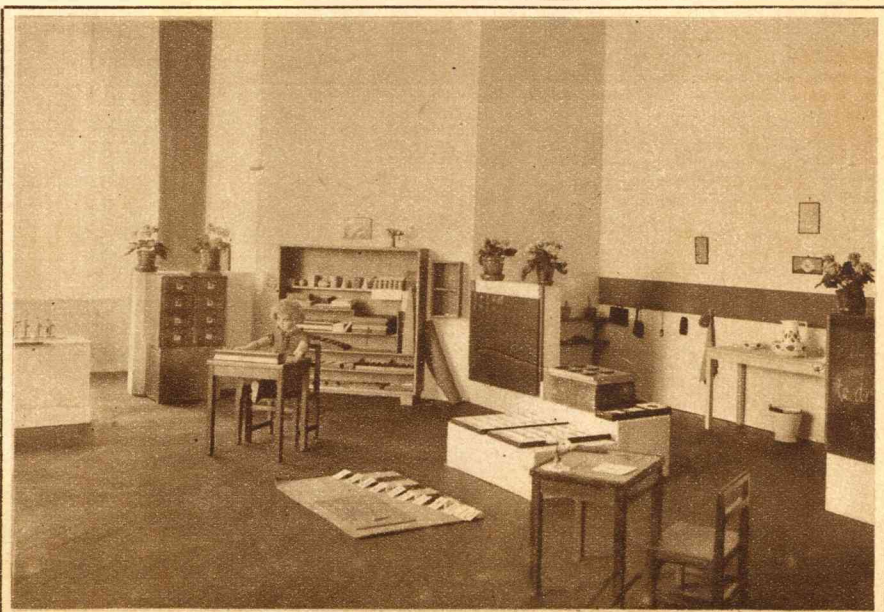
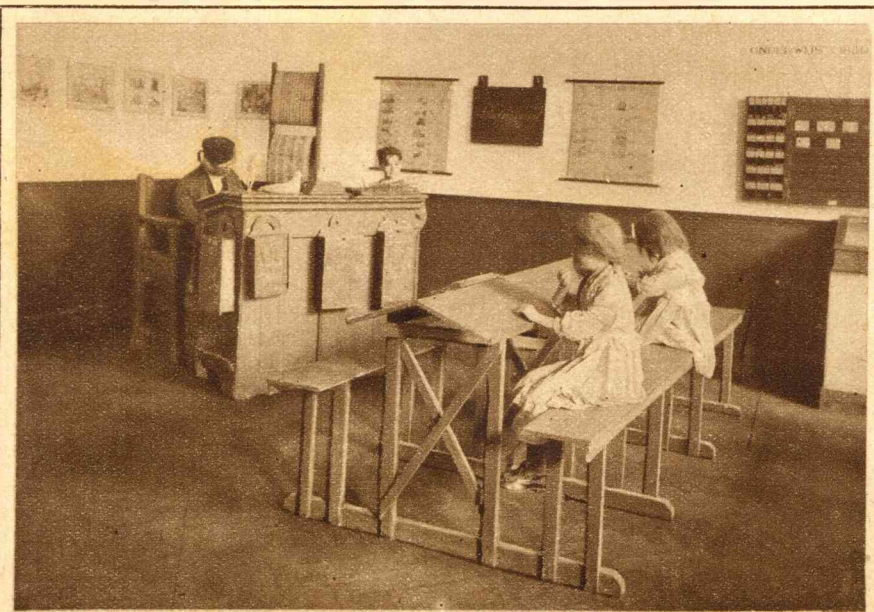

Zaterdag is door den heer Deelen, inspecteur van de Lichamelijke Opvoeding te Amsterdam, officieel geopend de nieuwe speeltuin der speeltuin-vereeniging „Amsterdam-Zuid“, aan de Trompenburgstraat. Deze speeltuin is de vier-en-twintigste, die in Amsterdam bestaat. Hoewel tijdens de opening de regen bij stroomen neerviel, was toch de belangstelling zeer groot, zooals deze foto laat zien.

Hiernaast in ovaal: De nieuwe vlag der speeltuin-vereeniging „Amsterdam-Zuid“, die bij gelegenheid der opening van den nieuwen speeltuin voor de eerste maal werd ontplooid

De lijkstoet op de Nieuwe Oosterbegraafplaats op weg naar het graf.

Bij de viering van het gouden jubileum van het Schoolluseum te Amsterdam, maakten wij bovenstaande twee foto's, die een aardige vergelijking mogelijk maken tusschen een schoollokaal, zooals de meesten onzer dat nog uit hun jeugd kennen, en een moderne school, volgens de Montessori-methode ingericht.

De Vrouw en haar Rijk

MODE

De hoofdlijnen der costumes blijven nog steeds recht toe, recht aan.

Wel wordt er meer ruimte in de modellen verwerkt en mogen we 't lijfje wat over laten blousen, maar 't is alles nog schuchtertjes, maar een klein beetje. Zoo'n echt leuk wijd uitstaand rokje verkiest madame mode nog niet.

Trots een weinig meer ruimte, blijft zij de rechte lijn handhaven. Misschien is het tegenwoordige model een overgang naar 't wijde. Vroeg of laat zullen we het, dunkt me, wel weer eens krijgen.

Als we zoo de geheele costume-geschiedenis eens nagaan, zien we steeds afwisseling in de dracht. Van zeer nauwe kleeding komen we na verloop van korteren of langeren tijd op wijde. Van kort op lang, van hoogsluitend op gedécolleteerd. Tal van variaties zijn er in de verschillende costumes.

Hoe meer we naar dezen tijd gaan, des te sneller zien we de drachten verwisselen.

In de oudheid had ieder volk z'n eigen dracht, die het soms eeuwen en eeuwen behield.

Afwijkingen waren sporadisch. Deze sproten voornamelijk hieruit voort, doordat men in aanraking kwam met andere volkeren, hetwelk door oorlogen, handels- en nijverheidsverkeer bevorderd werd. In de Middeleeuwen echter had de mode al een sneller verloop.

Van kleedij, ten tijde van Karel den Groote, onder Byzantijnschen invloed, ging het bovenkleed al gauw tot het wijdere over.

In 't laatst der 15e eeuw werd de rok zeer wijd, zóó, dat ze niet meer als een geheel met 't nauwe rokje geknipt kon worden, maar blouse en rok apart uit de stof genomen werd.

Een breede ceintuur bedekte bij dit kleed den aanzetnaad. In dezen tijd werden ook de

wonderlijke hoofdtooisels gedragen, die we met den naam van hennen of suikerbrood betitelen.

't Costume was mooi van lijn, prachtig van kleur, doch, hoe mooi dit alles ook geweest moge zijn, toch geloof ik niet, dat we ze voor onze gemakkelijke zittende japonnetjes zouden willen ruilen. Bedenken we alleen maar eens, welk een stofenvracht die Middeleeuwsche dames hebben moeten torsen en dan die hoofdtooi! Heel wat zwaarder dan onze overgeschoten haardosjes.

't Costume past zich als vanzelf bij de tijdsomstandigheden aan, want de Middeleeuwsche dame had geheel andere bezigheden, dan de tegenwoordige sportieve vrouw.

Na de Middeleeuwen krijgen we den tijd van lichaamsvervorming, 't zij door strak toegehaalde corsetten of buitennissigheden in den vorm van verbredingen, o.a. de crinolines.

In ieder geval schenen de menschen 't in dien tijd mooier te vinden in een anderen, dan den natuurlijke lichaamsbouw, te verschijnen.

We kennen ze allemaal wel, de geharnaste Spaansche costumes, de queue de Paris, uit de laat Lod. XI periode, de groote, op de heupen uitgebouwde crinoline onder Lod. XV en XVI. Heel eigenaardig ook is het volumineuze kapsel uit dezen tijd, versierd dikwijls met schepen, vogelnestjes, voorstellingen van de vier jaargetijden, enz. enz.

Het tegenwoordige costume, inzonderheid dat van 't voorlaatste seizoen, onderscheidt zich vooral van de vorige, door 't minimum aan benodigde stof. Verschijnen we in grand toilette, dan hebben we niet veel meer noodig, dan een lapje, van onder den oksel af, tot aan de knie, daarbij twee bandjes over den schouder, om 't zaakje tegen afzakken te vrijwaren.

Dit is werkelijk heel, heel weinig, en de natuurvolk en vroeg-Egyptische daargelaten, wel één van de minste bedekkingen, die we in den loop der tijden gehad hebben.

Gelukkig wordt het den laatsten tijd iets anders. De rok blijft voorloopig nog kort, doch de hooge gedistingeerde halsluiting komt den laatsten tijd weer meer in zwang.

Menige vrouw ziet er hierin vrij wat aardiger uit, dan in die zwempakjes, want meer was 't toch eigenlijk niet.

Mouwen worden of niet, of lang gedragen. Dit laatste voldoet zeer goed.

Bijgaand eenvoudig costume is geheel geschikt voor een namiddag-toilet.

Van den gladden rug is het

strakke stuk en bovenmouw-deel geknipt.

Van onder deze deelen uit, komt de ruime, door smock-

plooitjes bij elkaar gehouden, stof.

De mouwruimte wordt van onderen door een smal bandje bij elkaar gehouden.

De blouzeruimte wordt in 't rokje verwerkt.

Zooals u ziet, is de ruimte in 't rokje, evenals boven, door driehoecken vormend smockwerk verdeeld.

Wilt u, ook wat de kleuren betreft, graag met de mode mee doen, neem dan een licht beige stofje. Haute nouveauté! De

smockplooitjes kunt u dan met een mooie bruine tint inwerken en ook 't lintje, onder aan den kraag, kan van deze kleur genomen worden.

MIEP.

Eenige recepten van jams en geleien.

AARDBEIJENMARMELADE
(Voor 3 jampotjes elk 3 d.L. inhoud).

1 K.G. Aardbeien; 600 gram suiker; $\frac{1}{2}$ d.L. gezeefd citroensap.

Bereiding: Verwijder van de aardbeien de groene blaadjes en het steeltje, wasch ze en breng ze aan de kook. Laat ze inkoken, tot ze $\frac{1}{2}$ deel van de massa verloren hebben. Voeg de suiker toe en laat de jam inkoken tot ze de juiste dikte gekregen heeft. (Zie het artikel van de vorige week). Voeg dan het citroensap toe en giet de massa zoo vlug mogelijk in de uitgekookte potjes; sluit ze af met vochtig perkamentpapier. Plak op de potten een etikette met naam en datum van den inhoud.

N.B. Inplaats van alleen aardbeien, kan men ook half aardbeien, half rabarber nemen.

ABRIKOZENJAM.

Bereid deze als boven beschreven is, doch neem geen citroensap.

Zet voor marmelade van gedroogde abrikozen de gewaschen vruchten te weeken in zooveel water, dat ze ruim bedekt zijn. Laat ze daarna gaar en stuk koken. Weeg dan de vruchten met het water, en neem $\frac{2}{3}$ van dit gewicht aan suiker.

GELEIEN.

APPELGELEI.

2 K.G. zure appelen; plm. 650 gram suiker; het sap van 1 citroen.

Bereiding: Wasch de appelen, schil ze niet, snijd ze in vieren en zet ze op met zooveel water tot ze onderstaan en voeg de schil van 1 citroen toe. Kook

de appelen, tot ze geheel zacht zijn en laat de massa uitlekken door een doek. Roer niet in de appelen, daar dan de geleitroebel zou worden. Meet het sap en neem $\frac{2}{3}$ van het gewicht aan suiker (aangenomen wordt dat $\frac{1}{2}$ L. sap 500 gram weegt). Kook het sap in, tot het $\frac{1}{3}$ van de hoeveelheid verloren heeft, voeg dan de suiker toe, en kook dit samen tot de geleit goed van dikte is geworden. Verwijder het schuim, dat zich aan de oppervlakte verzameld heeft. Voeg dan het gezeefde citroensap toe. Doe de geleit zoo heet mogelijk in de uitgekookte potjes en sluit deze af met vochtig perkamentpapier.

GELEI

van roode-, half roode-, halfzwarte bessen, aardbeien, bramen, frambozen enz.

Bereiding: Maak de vruchten schoon, wasch ze en verwarm ze op een matig vuur, tot ze veel sap verloren hebben. Laat de vruchten uitlekken door een ouden doek. Meet dan het sap en bereken $\frac{2}{3}$ van het gewicht aan suiker (aangenomen wordt, dat $\frac{1}{3}$ L. sap 500 gram weegt).

Kook het sap, tot het $\frac{1}{3}$ van zijn hoeveelheid verloren heeft. Voeg dan de suiker toe en laat dit samen inkoken, tot de geleit goed van dikte is geworden. Verwijder dan het schuim, dat zich aan de oppervlakte heeft verzameld. Doe de geleit zoo heet mogelijk in de uitgekookte potjes en sluit deze af met vochtig perkamentpapier.

N.B. Men kan voor geleien ook gebruik maken van de vruchtensappen, die in flesschen worden verkocht als bessen en frambozensap.

CATHARINA.

HELDERSCHE LUNCHROOM

Spoorstraat 51

HELDER

HET adres voor koffiedrinken

KNIPCURSUS, HOEDENCURSUS,
Handw.cursus f 3. f 4 en f 5 p. m
I. DE HOSSON, Bilderdijkstraat 3

Een Knippatroon voor 1 cent

Zendt f 2.— en dezen Bon aan **CASANO**

Bilderdijkstraat 15 r., Haarlem en U ontvangt franco een boek met 74 modellen en duidelijken uitleg aangaande knippen van Dames- en Kinder boven- en onderkleeding. Tevens 4 apparaten, waarvan een ieder in 17 maten zonder rekenen of teekenen zooveel patronen kan maken als men wil. Deze Bon is geldig tot 9 Sept. a. s. Zonder Bon f 4.— Remboursement 35 cent hooger.

MAISON PAUL APEL UTRECHTSCHESTRAAT 130 AMSTERDAM

**Buitengewone Aanbieding:
Blijvende Haargolving voor
het geheele kapsel f 20.—**

Aan onze Inrichting is verbonden een Atelier voor Haarwerken

HANDSCHOENEN, VAN WELK MATERIAAL OOK VERVAARDIGD, KUNNEN GEWASSCHEN WORDEN EN MOOI BLIJVEN ALS U DIT DOET MET

LUX

VRAAGT GRATIS CAMERA - PROSPECTUS!

V. ROSSEM'S Poorters-Toeback

30 ct. per half ons.

AAN HET POSTKANTOOR.
Een net gekleed heer komt aan het postzegel-
loket en vraagt de juffrouw om 'n frankerzegel.
„Wat ziet u bleek, juffrouw, u is zeker niet goed.
Ik ben dokter. Laat me uw tong eens zien.“
De juffrouw steekt haar tong uit. De „dokter“
strijkt er vlug den postzegel langs, plakt 'm op
z'n brief en gaat heen.

DE VOLMAAKTE.
„De geschiedenis“,
riep de spreker uit,
„is vol voorbeelden
van volmaakte vrouwen.
Maar ik tart u, om ook
maar één voorbeeld te
vinden van een vol-
maakte man.“
„Ik geloof, dat ik u
wel 'n volmaakte man
zou kunnen noemen“,
riep een mannenstem
achter uit de zaal.
„Zoo? Zeker u zelf?“
zei de spreker min-
achtend.
„O neen, niet ik, maar
de eerste man van mijn
vrouw.“

„THE MARMET“

De „Lichtste Wagen“
der Wereld.

Alléén verkrijgbaar bij:
P.F.L. DE RIDDER
alléén **HARTENSTRAAT**
Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ = 15.—

NOG ERGER.

De eene getrouwde man: „Stel je voor, dat
je toestaat, dat je vrouw aan de bureu vertelt,
dat ze een man van je gemaakt heeft. Dat
zou mij niet moeten gebeuren. Mijn vrouw zal
je zoo iets niet hooren zeggen.“
De andere getrouwde man: „Neen, maar ik
heb haar aan mijn vrouw hooren vertellen,
dat ze het geprobeerd had.“

Vraag **SPOOR'S**
MOSTERD

Uitslag Prijsvraag No. 19.

De oplossing was:

**MEN VINDT DUIZEND GELEERDEN VOOR MEN
EEN WIJZE ONTMOET.**

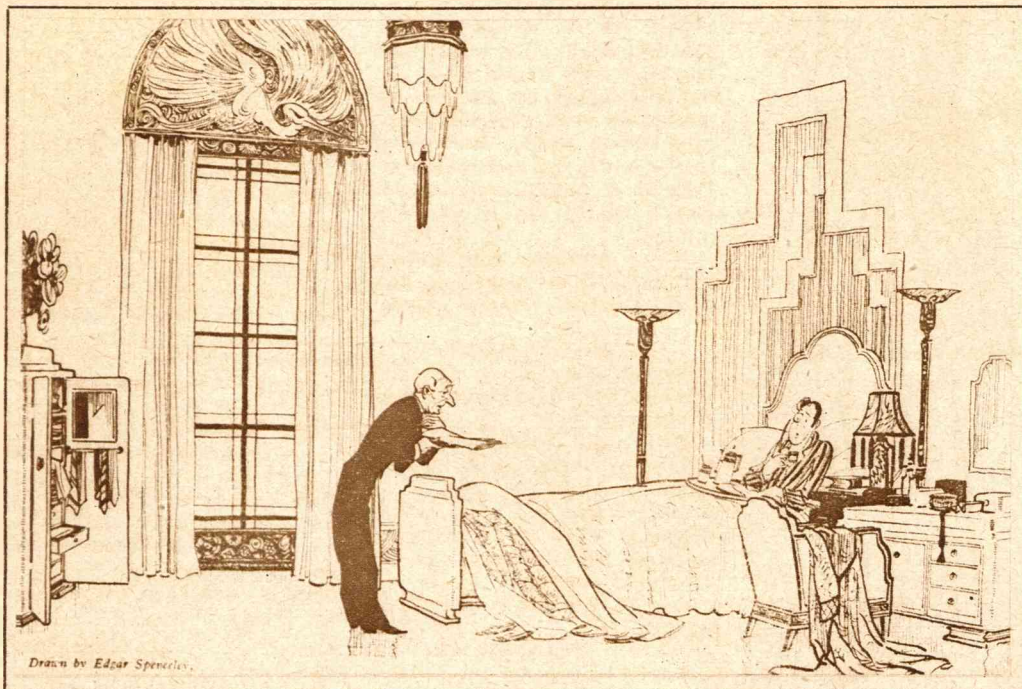
Na loting onder de goede oplossers wonnen de prijzen:

Een paar fraaie wandborden: W. F. A. Leeseman, Cabralstr. 17 t. A'dam.

Een lepelkistje: Mej. K. Shuis, Kolhorn (N.H.).

Een pijpenrekje: J. Ooyers, Oosterstraat, Noord Scharwoude.

Een doos zeep: H. Aapkes, Oosterpad 57, Bussum.

Rijkelui's zoonje: „Heb je de krant al gelezen?“
Rijkelui's zoonje: „John!“
Rijkelui's zoonje: „Wat nieuws?“

John: „Ja mijnheer.“
John: „Ja mijnheer.“
John: „Ja mijnheer — de datum.“
(The Passing Show.)

Z'n MATERIAAL.

Iemand had onlangs z'n examen als waterbouw-
kundige afgelegd. 'n Paar dagen later kwam hij
een vriend tegen, die hem gelukwenschte.
„Weertje voor je tegenwoordig“, zegt hij hem,
duidend op het fiksche buitje, dat tegen de ruiten
klettert.
„Hoe zoo“, vraagt de waterbouwer.
„Allemaal materiaal voor jou!“

WIEDES.

Zij: „Wat heb je aan je vinger gehad?“
Hij, (meesmuilend): „'t Stukje, dat er af is.“

VAANDELS Foto's franco VLAGGEN

C. M. VAN DIEMEN

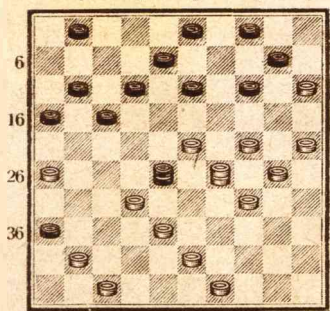
DORDRECHT

MEDAILLES - INSIGNES - BEKERS - KRANSEN

ONS SPEELHOEKJE

DAMMEN.
Onder leiding van G. Adavo.
VRAAGSTUK No. 31.
van M. Hendriks Jr., Arnhem.

Zwart: 13.

Wit: 14.

De diagramstand in cijfers
behoort te zijn: zwart 12 schij-
ven op 1, 3, 4, 8, 10, 11, 12,
13, 14, 16, 17, 36 en 1 dam op

28. Wit 13 schijven op 15, 23, 24,
25, 26, 30, 32, 34, 38, 41, 43,
47 en 49 met 1 dam op 29.
Wit speelt en wint.

OPLOSSING No. 29,

van G. L. Gortmans, Londen.

De diagramstand in cijfers
was: Zwart 10 schijven op 4,
8—10, 13, 16, 24, 41, en 45,
en 1 dam op 12. Wit 13 schij-
ven op 20, 22, 25, 27, 29,
32—34, 37, 40, 44, 46, en 50.
Wit speelt 22—17 (17 × 30),
46 × 37 (45 × 23), 20 × 29
(23 × 34), 27—21 (16 × 29),
44—40 (34 × 45 en 25 × 5
wint! Een zeer fraai probleem.
Curieus is de wijze, waarop,
door het heen en weer slaan
van zwart van 45 naar 23,
eenmaal via 34, de hinderpalen
in den slag 25 × 5 worden opge-
ruimd en tevens de ontbre-
kende schakels worden aange-
bracht.

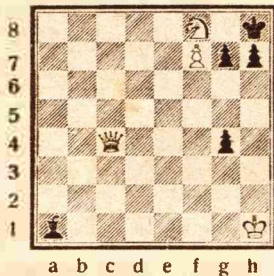
SCHAKEN.

Onder leiding van G. Adavo.

VRAAGSTUK No. 31

van S. Lloyd.

Zwart: 5.

Wit: 4.

De diagramstand behoort te
luiden: Wit Kh 1, Dc 4,
Pf 8, en pion f7. Zwart Kh 8,
La 1, en drie pionnen op g7,
h7 en g4. Wit speelt en geeft
mat in 3 zetten. Alle varianten
s. v. p. uitgewerkt aangevén!

OPLOSSING No. 29

van J. J. Rietveld.

De diagramstand was: Wit
Kd8, Df8, Tb4, La1, Le4,
Pd6, Pf4. Zwart Ke5, Db2,
Tg3, Th5, Lf2, Pc8 en drie
pionnen op a7, b6 en g4. Wit
speelt en geeft mat in twee
zetten door Le4—d3! Een
mooie constructie.

BILJARTEN

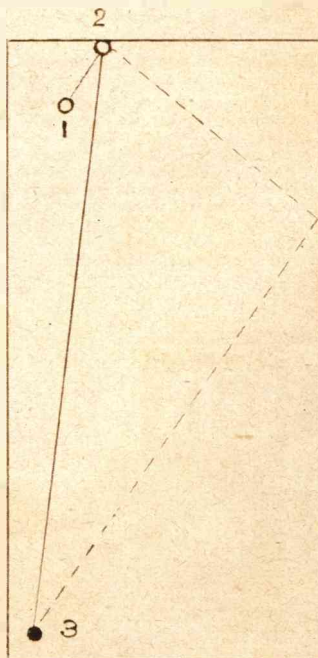
Stooten door J. Dommering.

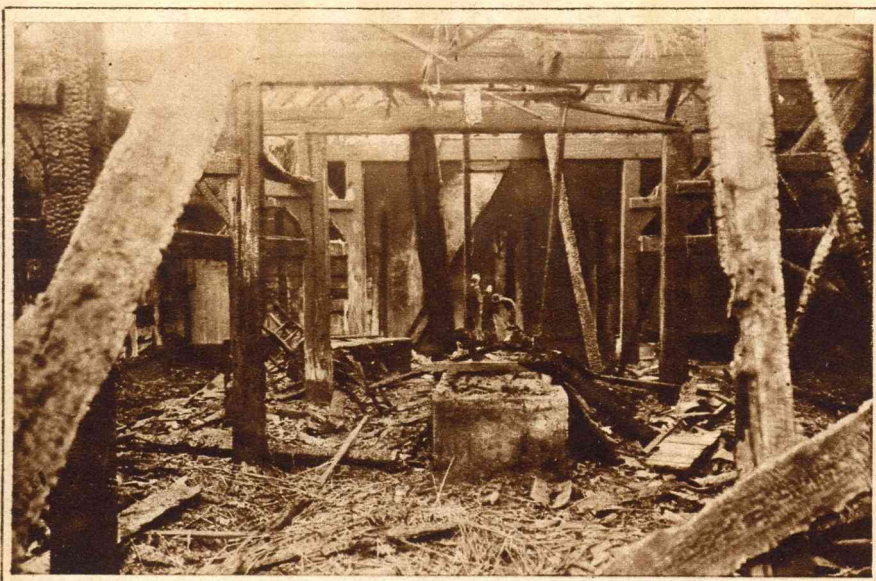
Heel bijzondere serie stoot.

De tweede bal ligt tegen den
korten band. Men rake nu den
speelbal rechts onder en bal 2
bijna vol. Speelbal loopt langs
de zwarte lijn en bal 2 langs
de stippellijn naar den linker
beneden hoek.

Opmerking.

Van een vastliggenden bal mag
nooit worden gecaromboleerd.
Men spele van den anderen bal,
van lossen band of van acquit.
Voor geoefende spelers bestaat
er nog het hulpmiddel het zoo-
genaamd maken van een losse
pique.

Bij een brand op een boerderij achter Rozenoord, aan den Amsteldijk te Amsterdam, werden een houten stal en een hooiberg een prooi der vlammen. Links: Het inwendige van den stal, die geheel uitbrandde; rechts: de lastige blussching van het smelende hooi.

RHEUMATIEK WONDERE GENEZING

Na 20 jarig lijden door mij
IN VIER WEKEN GENEZEN!

Probeer mijn Behandeling Gratis.

Weinig lijdens kunnen zeggen groter slachtoffer der Rheumatiek en Jicht te zijn geweest dan Vrouw Lambertus van Overdam, Maasdijk B. 136, Kerkdriel, Gelderland, was gedurende twintig jaar. De rechterarm tot den elleboog en de spieren aan de rechterzijde van den hals stijf en gezwollen: verder Rheumatiek in knie en lenden, en Ischias in linkerdijs en heup. Wat de arme vrouw gedurende al deze jaren moet geleden hebben is schier niet te beschrijven. Na vier weken behandeling met mijn „Duo-Formula“ schrijft zij: „Mijn oprechten dank voor uw behandeling. Vooreerst mijn knie, daar voelde ik den derden dag reeds veel beterschap in, den vijfden dag was alle pijn daaruit geweken en zoo geleidelijk beter. Nu bij het eind der behandeling is de knie geheel normaal, de arm is geheel beter, alles kan ik er weer mee doen en mijn hals is ook heelmaal geslonken. Ik kan nu weder goed lopen, wel een uur ver. Uw „Duo-Formula“ behandeling heeft krachtig gewerkt, en behoort overal te worden aanbevolen.“

Mijn gratis aanbod.

Laat ieder lijder, die dit leest, om een gratis 10 dagen voorraad dezer merkwaardige behandeling schrijven. Het geval van Vrouw Overdam bewijst, dat er geen te ernstig is om door deze behandeling genezen te worden. De heer Arthur Richards, in wiens privé-laboratorium zij gevonden werd, zegt: „Ik zal niet rusten alvorens ik ieder lijder aan rheumatiek, ischias, jicht, knobbeljicht of eenige andere urinezuurziekte de gelegenheid gegeven heb mijne Behandeling gedurende 10 dagen op mijn kosten te beproeven.“

Hoe dit aanbod aan te nemen.

Zendt noch geld, noch postzegels. Zendt eenvoudig uw naam en adres met de woorden: „Gratis Voorraad“, per 10 cts. briefkaart, waarna de 10 dagen Gratis Behandeling, tezamen met verklarende Brochure en de beschrijving van meerdere wonderlijke genezingen, u per keurende post franco zal bereiken. Adressee: Mr. Arthur Richards (Room 679), 50, Gray's Inn Road, Londen W.C. 1, Engeland.

Porto naar Engeland: Briefkaarten 10 cent: Brieven 15 cent.

CREDIETEN met en zonder borg
beschikbaar voor personeel met een absoluut vaste betrekking. Geen kosten vooruit. - A. C. en A. K., SINGEL 381, AMSTERDAM. - Telefoon 32481
Kantooruren: 10-4, 6-8. Zaterdags 3-5

HOTEL CAFÉ-RESTAURANT
„DE KROON“
ZUIDDIJK 137 - ZAANDAM - TEL. 848
GELEGENHEID TOT LUNCH EN DINER
PRIMA KEUKEN
ZATERDAGS en ZONDAGS CONCERT
VERGADERZAAL DISPONIBEL
Beleefd aanbevelend, FRANÇOIS BLOM Jr.

MONOPOOL

„RECORD“

De beste Pathefoon der wereld

Mahoniehouten kast met
24 platen, naar keuze,
f 150.- compleet

RADIO-TOESTELLEN

uit voorraad leverbaar, geheel
compleet met Installatie,
f 175.-

Bij goede referenties
termijnbetaling toegestaan

V. HAELEN'S IMPORT EN EXPORT
Rijnstraat, Amsterdam

M. ENGEL & ZOON
Valkstraat - Zaandam
STEENHOUWERIJ
GRAFVERSIERINGEN

RINGERS'
CHOCOLADE-BONBONS

Tuberculoselijders

worden radicaal en standhoudend genezen, wanneer zij niet tot het allerlaatste wachten met het gebruik van de uitgevonden middelen en geneesmethode van ondergeteekende.

Zoekt hulp waar die te krijgen is en dat is alleen bij

EILERS - Oegsigeest

Dat is reeds wereldbekend.

CYRUS RIJWIELEN

zijn anders dan andere rijwielen... ze zijn beter...

NIEROP'S RIJWIELHANDEL
LAAT 134 ALKMAAR

Termijnbetaling vanaf 1 gulden per week. Vraagt inlichtingen.
Prijscourant op aanvraag gratis en franco door geheel Noord-Holland.

KOELEWAARD'S KAPSALONS

STATIONSBUURT - ASSENDELFT
TOT 'S AVONDS ACHT UUR GEOPEND

ACCOUNTANTSKANTOOR

J. G. Oosterbeek
EDAM

Opgericht in 1909

Werkzaam door geheel Noord-Holland

Inrichten, bijhouden en controleren van administraties.
Opmaken van balansen.
Adviezen bij overname van zaken of omzetting in naamloze Vennootschappen.
Maken of wijzigen van Statuten
BELASTINGZAKEN

Speciale afdeling: Boekhouding voor den hoer en den tuinder.

Zitdag te PURMEREND
des Dinsdags van 9-11½ uur
in de Doele.

- Adverteeren -
doet verkoopen!

Geachte Lezers!

Doet uw inkoop bij

**Nierop &
Slothouber**

Alkmaar, Langestraat 52
of

Hoorn, Groote Noord 85

en U is tevreden

**E. VAN ZANTEN'S
MEUBELHUIS**

Bultstraat 70 - Purmerend
2e huis vanaf den drogistwinkel
van den heer Schipper.

Wanneer U meubels wenscht aan te schaffen, informeert dan eerst eens aan bovengenoemd adres, en U zult wat kwaliteit, afwerking en prijs betreft zeer tevreden zijn.

Wij garandeeren onze artikelen onder schriftelijke garantie en deze worden U franco huis bezorgd.

Uw adres voor vakkundig stoffeerwerk.

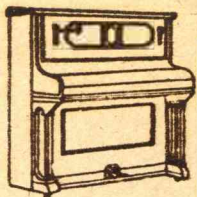
Aanbevelend.

FIRMA KOOL & Co. - Telefoon No. 48 - MEDEMBLIK

Handel in Verfwaren, Lakken, Vernissen en Standoliën

„Taba-Sigaren“ worden in Noord-Holland het meest gerookt

STAM STOOMT

Buitengewone Aanbieding

van nieuwe en bespeelde
Piano's, Vleugels, Auto-Piano's,
Orgels en Kunstspelorgels,

1ste klas merken, waaronder: Bechstein,
Stainway, Grottrian Steinweg, Ibach, Blüth-
ner, Thürmer, Maud, Nagel, Pfaff, Matz,

Volgt enz. - Pianola, Ducanola, Auto-Kastner, enz. - Mannborg,
Hofberg, Liebig, Kröger, Stock, Jubal, Cäcilia, Kuper, Hörügel enz.

Vraagt nog heden Catalogus No. 65 en prijslijst.
Vergelijkt onze prijzen, alvorens elders te kopen.
Het beteekent voor U een belangrijke besparing op
uw uitgave. Wij leveren franco met 10 jaar garantie
op zeer gemakkelijke huurkoopvoorwaarden, b.v.
f 5.— en f 10.— per maand.

N.V. HEES & Co., Piano- en Orgelfabr., Delft

SUKKEL NIET

met Uw pijp

die vaak de schuld krijgt als de
tabak die er in zit niet deugt.

DOCH ROOK

een tabak waarop Ge staat
maken kunt en die de slechtste
pijp omtovert tot een

heerlijk bezit.

Zoo'n tabak is.

STER TABAK

JAC. MET - ALKMAAR

Telefoon 572

AUTO-GARAGE

Rijtuig- en Carrosseriefabriek

Levering van prima carrosseriën op ieder gewenscht chassis

OFFICIAL FORD-DEALER

Alle modellen uit voorraad leverbaar

SEMPERFLORENS

KONINGSTR. 13 HELDER Kerkgracht 5
Telefoon No. 141 Telefoon No. 115

Kweekerij a/d Singel

Bloemwerken en versieringen voor elk doel

Moderne inrichting

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

"Na elken Maaltijd"

DEN HOUDIJKER'S
Echte Goudsche Siroopwafelen en Gemberwafelen
voldoen aan de hoogste eischen van smaak,
zuiverheid en zorgvuldige bereiding.
Alom verkrijgbaar in luxe en gewone verpakking.
G. DEN HOUDIJKER - GOUDA

DAMES
Corsetten naar maat vanaf f 16.—
A. A. PASSENS
Reguliersgracht 31 - A'dam
Bustehouders, Buikbanden,
Reparatiën.
Gevestigd 1925 - Telefoon 48393

Bespeel het
Matador-biljart
in het Café van den Heer
HOOGEVEEN
Honingendijk 448 - ROTTERDAM
Fabrikant:
P. BRUIN
Spoorstraat 42, Alkmaar

J. SAKES
Speciale Orgelhandel
Gevestigd 1910
Kanaalstraat 90 - Amsterdam
Ook Piano's
Inkoop, Ruilen, Termijn, Verhuur

Quizenden zieken
zijn genezen met het galva-
nisch zwakstroom-instrument,
zoowel van asthma, zenuwen,
rheumatiek, slechte bloeds-
omloop enz. Inlichtingen zijn
gratis te bekomen bij
K. SIKKES
te Zaandijk. Ook gratis aan
huis te ontbieden.

Verrukkelijk Frisch en Geurig

is het waschwater, waarin men een
weinig Eau de Cologne heeft gemengd.

Zoo'n wassing met Eau de Cologne
Boldoot is niet alleen een genot maar
heeft bovendien een buitengewoon wel-
dadigen invloed op huid en teint.

Als U tevens af en toe het gezicht
afwist met een zakdoekje bevochtigd
met Eau de Cologne Boldoot houdt U
de porren vrij van stof en bevordert de
zachtheid en frisheid van de huid.

Bescherm Uw Teint met

Eau de Cologne

Boldoot

Electrische Kistenfabriek J. B. VAN DER GULIK

ALKMAAR - SPANJAARDSTRAAT naast de Melkcentrale
Telef. Interc. 604.

Kaaskisten - Koekkisten - Bierkisten - Boekenkisten
Groentenkisten - Eierkisten - Aardappelkratten, Bollen-
Groenten- Kippen- en alle soorten kisten en kratten.

De
SNELWEGFABRIEK „UTRECHT“

W. C. OLLAND - DE BILT

is een voortzetting van
de bekende Fabriek van
Koopmansbalansen en
Fijne Instrumenten,
vroeger te
Utrecht

Opgericht 1853

Wijnberg-Geneestoestellen

Nederl. en buitenl. octrooien. Eenv. zelfbehandeling ter
genezing van **asthma, bronchitis, zenuwen, reumatiek,**
hart- en hoofdpijnen, duizelingen, oorsuizen. Honderden
bewijzen met naam en adres ter inzage. Vanaf f 15.— tot
f 85.— en hooger. Mijn luchtveranderingstoestel geneest
kinkhoest in één uur. Prijs f 60.—. Betaling event. te regelen.
Kostel. inl. en brochure. Spreekd. 's Maandags en Zaterdags.
S. WIJNBURG, AMSTELDIJK 45, AMSTERDAM.

DE NIEUWE ROL
**WEST-INDISCHE
CHOCOLADE**
MET GROOTE PASTILLES
IS THANS VERKRIJGBAAR

PRIJS PER ROL
60 CENTS

GEBR. HOED - ALKMAAR - TELEFOON 221

Stalhouderij en Begrafenisonderneming — Verhuizingen onder garantie

Voor snelvervoer vracht- en auto-meubelwagens beschikbaar — Droge bergplaats voor inboedels.